Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES PIRMĀ DIREKTĪVA

(1973. gada 24. jūlijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana

(73/239/EEK)

(OV L 228 , 16.8.1973, lpp. 3)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Padomes direktīva 76/580/EEK (1976. gada 29. jūnijs),	L 189	13	13.7.1976
►**M2**	Padomes direktīva 84/641/EEK (1984. gada 10. decembris),	L 339	21	27.12.1984
►**M3**	Padomes direktīva 87/343/EEK (1987. gada 22. jūnijs),	L 185	72	4.7.1987
►**M4**	Padomes direktīva 87/344/EEK (1987. gada 22. jūnijs)	L 185	77	4.7.1987
►**M5**	Padomes Otrā Direktīva 88/357/EEK (1988. gada 22. jūnijs)	L 172	1	4.7.1988
►**M6**	Padomes direktīva 90/618/EEK (1990. gada 8. novembris),	L 330	44	29.11.1990
►**M7**	Padomes Direktīva 92/49/EEK (1992. gada 18. jūnijs)	L 228	1	11.8.1992
►**M8**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/26/EK (1995. gada 29. jūnijs),	L 168	7	18.7.1995
►**M9**	Eiropas Parlamenta Un Padomes Direktīva 2000/26/EK (2000. gada 16. maijs)	L 181	65	20.7.2000
►**M10**	Eiropas Parlamenta un padomes Direktīva 2002/13/EK (2002. gada 5. marts),	L 77	17	20.3.2002
►**M11**	Eiropas Parlamenta un padomes Direktīva 2002/87/EK (2002. gada 16. decembris)	L 35	1	11.2.2003
►**M12**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/1/EK (2005. gada 9. marts),	L 79	9	24.3.2005
►**M13**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/68/EK (2005. gada 16. novembris)	L 323	1	9.12.2005

Grozīta ar:

►**A1**	Grieķijas pievienošanās akts	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Spānijas un Portugāles pievienošanās akts	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Austrijas, Zviedrijas un Somijas pievienošanās akts	C 241	21	29.8.1994
►**A4**	Akts par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā	L 236	33	23.9.2003

NB: Šajā konsolidētajā versijā ir atsauces uz Eiropas norēķinu vienību un/vai ecu, kuras no 1999. gada 1. janvāra jāsaprot kā atsauces uz euro − Padomes Regula (EEK) Nr. 3308/80 (OV L 345, 20.12.1980., 1. lpp.) un Padomes Regula (EK) Nr. 1103/97 (OV L 162, 19.6.1997., 1. lpp.).

▼B

PADOMES PIRMĀ DIREKTĪVA

(1973. gada 24. jūlijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana

(73/239/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 57. panta 2. punktu,

ņemot vērā vispārīgo programmu ([1]) par ierobežojumu atcelšanu brīvībai veikt uzņēmējdarbību, un jo īpaši tās IV C sadaļu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā, pamatojoties uz vispārīgo programmu, ierobežojumu atcelšana attiecībā uz aģentūru un filiāļu dibināšanu tiešās apdrošināšanas jomā ir atkarīga no nosacījumu koordinācijas šās uzņēmējdarbības sākšanai un veikšanai; tā kā šī koordinācija vispirms būtu jāveic attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana;

tā kā, lai atvieglotu uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu apdrošināšanas nozarē, ir svarīgi likvidēt atšķirības valstu tiesību aktos par uzraudzību; tā kā, lai sasniegtu šo mērķi un reizē nodrošinātu pietiekamu apdrošināto un trešo personu aizsardzību visās dalībvalstīs, jo īpaši vēlams koordinēt noteikumus par finanšu garantijām, kas prasītas no apdrošināšanas uzņēmumiem;

tā kā risku klasifikācija dažādās apdrošināšanas nozarēs ir vajadzīga, lai konkrēti noteiktu, kurām darbībām vajadzīga licence, kā arī minimālo garantiju fonda apjomu, kas paredzēts katrai apdrošināšanas nozarei;

tā kā nav vēlams šo direktīvu attiecināt uz savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām, kas saskaņā ar to juridisko statusu atbilst attiecīgiem drošības un finanšu garantiju nosacījumiem; tā kā šo direktīvu nevajadzētu attiecināt arī uz tādām iestādēm vairākās dalībvalstīs, kuras darbojas tikai ļoti ierobežotā jomā un kuru darbības teritorija un klienti ir noteikti ar likumu;

tā kā dažādu valstu tiesību aktos ir dažādi noteikumi attiecībā uz darbību, ko reizē veic veselības apdrošināšanā, kredītapdrošināšanā un galvojumu apdrošināšanā, kā arī atbildības apdrošināšanā, nodrošinot tiesisku aizsardzību pret trešām personām, savstarpēji vai ar citām apdrošināšanas nozarēm; tā kā šo atšķirību pastāvēšana pēc tam, kad ir atcelti ierobežojumi tiesībām veikt uzņēmējdarbību apdrošināšanas nozarēs, kas nav dzīvības apdrošināšana, nozīmētu, ka šķēršļi uzņēmējdarbības veikšanai nav likvidēti; tā kā šī problēma jārisina turpmākā koordinācijā, kas jāveic relatīvi īsā laikā;

tā kā visās dalībvalstīs uzraudzība ir jāveic visās apdrošināšanas nozarēs, uz kurām attiecas šī direktīva; tā kā šāda uzraudzība nav iespējama, ja no uzņēmumiem, kas darbojas šajās apdrošināšanas nozarēs, neprasa oficiālu atļauju; tā kā tāpēc jānosaka šādas atļaujas piešķiršanas vai atsaukšanas nosacījumi; tā kā jāparedz tiesības griezties tiesā gadījumā, ja atļauju nepiešķir vai atsauc;

tā kā attiecībā uz apdrošināšanas nozarēm, ko sauc par transporta apdrošināšanas nozarēm un kas pielikuma A punktā minētas ar 4., 5., 6., 7. un 12. numuru, un kredītapdrošināšanas nozarēm, kas pielikuma A punktā minētas ar 14. un 15. numuru, ir vēlams ieviest brīvākus noteikumus, ņemot vērā pastāvīgās svārstības darījumos ar precēm un kredītiem;

([1]) OV 2, 15.1.1962., 36/62. lpp.
([2]) OV C 27, 28.3.1968., 15. lpp.
([3]) OV 158, 18.7.1967., 1. lpp.

▼B

tā kā centieni izstrādāt kopīgu metodi tehnisko rezervju aprēķināšanai ir aktuāls jautājums Kopienas mērogā; tā kā tāpēc koordināciju šinī jomā, kā arī jautājumus, kas attiecas uz ieguldījumu kategoriju noteikšanu un aktīvu novērtēšanu, ir vēlams paredzēt turpmākās direktīvās;

tā kā, lai apdrošināšanas uzņēmumi varētu pildīt savas apdrošināšanas saistības, tiem jābūt pietiekami nodrošinātiem ne tikai ar tehniskām rezervēm, bet arī ar papildrezervēm, tā sauktajām maksātspējas rezervēm, kas ir brīvi līdzekļi nodrošinājumam pret svārstībām darījumos; tā kā, lai nodrošinātu to, ka prasības šādā nolūkā izvirza saskaņā ar objektīviem kritērijiem, radot vienādus konkurences apstākļus vienāda lieluma uzņēmumiem, ir vēlams nodrošināt to, ka šādas rezerves saista ar visu uzņēmuma darījumu kopējo apjomu, nosakot tās pēc diviem drošības kritērijiem, viens no kuriem pamatojas uz prēmijām, bet otrs – uz prasībām;

tā kā ir vēlams prasīt obligātu garantiju fondu, kas atbilst riska nopietnībai attiecīgajā apdrošināšanas nozarē, lai nodrošinātu to, ka izveidotajiem uzņēmumiem ir pietiekami daudz līdzekļu, un ka, veicot darījumus, maksātspējas rezerves noteikti nekļūst mazākas par drošības minimumu;

tā kā ir jāparedz noteikumi gadījumiem, kad uzņēmumam finansiālā stāvokļa dēļ var rasties grūtības pildīt apdrošināšanas saistības;

tā kā koordinētos noteikumus par uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu Kopienā tiešās apdrošināšanas nozarē vajadzētu piemērot visiem uzņēmumiem, kas ienāk tirgū, kā arī aģentūrām un filiālēm, ja uzņēmuma galvenais birojs atrodas ārpus Kopienas; tā kā attiecībā uz uzraudzības metodēm tomēr ir vēlams paredzēt īpašus noteikumus šādām aģentūrām vai filiālēm, ņemot vērā, ka to uzņēmumu aktīvi, kuriem tās pieder, atrodas ārpus Kopienas;

tā kā tomēr vajadzētu ļaut atkāpties no šiem īpašajiem nosacījumiem, ievērojot principu, ka šādām aģentūrām un filiālēm nevajadzētu radīt labvēlīgākus apstākļus kā Kopienas uzņēmumiem;

tā kā daži pagaidu noteikumi vajadzīgi tāpēc, lai jau esošie mazie un vidēji lielie uzņēmumi varētu pielāgoties prasībām, kas dalībvalstīs jāuzliek saskaņā ar šo direktīvu, piemērojot Līguma 53. pantu;

tā kā ir svarīgi garantēt vienādu koordinētu noteikumu piemērošanu un šajā sakarā radīt ciešu sadarbību starp Komisiju un dalībvalstīm minētajā jomā,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I sadaļa-Vispārīgi noteikumi

▼M2

1. pants

1. Šī direktīva attiecas uz pašnodarbinātu darbību sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas jomā, tostarp uz 2. punktā minēto palīdzības sniegšanu, ko veic uzņēmumi, kas reģistrēti vai grib reģistrēties dalībvalsts teritorijā.

2. Palīdzības darbība ir palīdzība, ko sniedz personām, kuras nokļuvušas grūtībās ceļojumu laikā, esot prom no mājām, vai arī esot prom no pastāvīgās dzīvesvietas. Palīdzības sniegšana nozīmē to, ka apdrošināšanas uzņēmums pret avansā iemaksātu prēmiju sniedz tūlītēju palīdzību apdrošināšanas atlīdzības saņēmējam saskaņā ar palīdzības līgumu, ja attiecīgā persona nonākusi grūtībās neparedzēta atgadījuma dēļ līgumā noteiktos gadījumos un saskaņā ar līguma nosacījumiem.

Palīdzība var būt atlīdzība naudā vai praktiskas palīdzības veidā. Praktisku palīdzību var sniegt arī, izmantojot palīdzības sniedzējas personas personālu un aprīkojumu.

▼M2

Palīdzībā nav iekļautas tādas darbības kā apkalpe, apkope, garantijas remonts, vai arī vienkārši palīdzības avota norāde, vai palīdzības sniegšana, darbojoties par starpnieku.

3. Šajā pantā minētās darbības nozaru klasifikācija sniegta pielikumā.

▼B

2. pants

Šī direktīva neattiecas uz:

1. Šāda veida apdrošināšanu:

   a) dzīvības apdrošināšanu, kas ir apdrošināšanas nozare, kura ietver dzīvības apdrošināšanu tikai līdz noteiktam vecumam, tikai dzīvības riska apdrošināšanu, dzīvības apdrošināšanu līdz noteiktam vecumam vai pret pāragru nāvi, dzīvības apdrošināšanu ar prēmiju atmaksāšanu, tontīnu, laulības apdrošināšanu un dzimšanas apdrošināšanu;

   b) regulāriem maksājumiem;

   c) papildapdrošināšanu, ko veic dzīvības apdrošināšanas uzņēmumi un kas ietver apdrošināšanu pret ievainojumiem, kuri rada darbaspēju zudumu, apdrošināšanu pret nelaimes gadījumiem, kas izraisa nāvi, apdrošināšanu pret invaliditāti, kas radusies nelaimes gadījuma vai slimības dēļ, ja šie dažādie apdrošināšanas veidi papildina dzīvības apdrošināšanu;

   d) apdrošināšanu, kas ir daļa no likumos noteiktās sociālā nodrošinājuma sistēmas;

   e) apdrošināšanu, kāda ir Īrijā un Apvienotajā Karalistē un ko sauc par ”neanulējamu ilgtermiņa veselības apdrošināšanu”

2. Šādām operācijām:

   a) kapitāla izpirkšanas operācijām, kas noteiktas katras dalībvalsts tiesību aktos;

   b) sociālā nodrošinājuma un pašpalīdzības institūciju operācijām, kuru izmaksātās atlīdzības apjoms ir atkarīgs no līdzekļiem, kas tām pieejami, un kuros dalībnieku ieguldījumu nosaka, pamatojoties uz vienotu likmi;

   c) operācijam, ko veic organizācijas, kuras nav juridiskas personas, nolūkā nodrošināt dalībniekiem savstarpēju apdrošināšanu bez prēmiju maksājumiem vai tehnisku rezervju izveides;

▼M3

   d) kamēr nav notikusi koordinēšana, eksporta kredītapdrošināšanas operācijas uz valsts rēķina vai ar tās garantijām, vai arī gadījumos, kad apdrošinātājs ir valsts

▼M2

3. Palīdzība, kurā atbildība ar ceļu transporta līdzekli saistītā negadījumā vai avārijā, kas notikusi uzņēmuma, kurš veic apdrošināšanu, dalībvalsts teritorijā, paredzēta tikai par šādām darbībām:

   — avārijas seku novēršana notikuma vietā, ja uzņēmums, kas veic apdrošināšanu, galvenokārt izmanto pats savu personālu un aprīkojumu,

   — transporta līdzekļa nogādāšana uz tuvāko vai arī piemērotāko vietu, kur iespējams veikt remontu, kā arī, vajadzības gadījumā, autovadītāja un pasažieru nogādāšana, parasti ar tiem pašiem palīdzības līdzekļiem, uz tuvāko vietu, no kuras viņi var turpināt pārtraukto ceļojumu citiem līdzekļiem,

   — ja to paredz uzņēmuma, kas veic apdrošināšanu, dalībvalsts, transporta līdzekļa nogādāšana, kas var notikt arī autovadītāja un pasažieru pavadībā, uz viņu mājām, uz izbraukšanas vietu vai uz iecerēto galamērķi tajā pašā valstī,

▼M2

ja vien šādas darbības neveic apdrošināšanas uzņēmums, uz kuru attiecas šī direktīva.

Pirmajos divos ievilkumos minētajos gadījumos nosacījums, ka negadījumam vai avārijai jābūt notikušai uzņēmuma, kas veic apdrošināšanu, dalībvalsts teritorijā:

a) nav piemērojams, ja apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs ir uzņēmuma, kas veic apdrošināšanu, dalībnieks un avārijas seku novēršanu vai transporta līdzekļa pārvešanu, pamatojoties uz savstarpēju nolīgumu, veic līdzīga struktūra attiecīgajā valstī, turklāt palīdzību sniedz, pamatojoties tikai uz dalībnieka kartes uzrādīšanu un nepieprasot papildu prēmiju;

b) pieļauj šādas palīdzības sniegšanu Īrijā un Apvienotajā Karalistē, ja palīdzību sniedz viena un tā pati struktūra, kas darbojas abās valstīs.

Trešajā ievilkumā minētajos apstākļos, ja negadījums vai avārija notikusi Īrijas teritorijā vai Apvienotajā Karalistē — Ziemeļīrijas teritorijā, transporta līdzekli, iespējams, arī autovadītāja un pasažieru pavadībā var nogādāt uz viņu mājām, izbraukšanas vietu vai iecerēto galamērķi abās minētajās teritorijās.

Turklāt direktīva neattiecas arī uz palīdzības darbībām, ko veic, kad transporta līdzekļa negadījums vai avārija notikusi ārpus Luksemburgas Lielhercogistes teritorijas, un šā negadījuma vai avārijas dēļ cietušais vai salūzušais transporta līdzeklis, iespējams, arī autovadītāja un pasažieru pavadībā ir jānogādā uz mājām, ja šādas darbības veic Luksemburgas Lielhercogistes Automobiļu klubs.

Uzņēmumi, uz kuriem attiecas šī direktīva, šajā punktā minēto darbību drīkst veikt tikai tad, ja tie ir saņēmuši atļauju darboties pielikuma A punktā minētajā 18. nozarē, neierobežojot minētā pielikuma C punktu. Tādā gadījumā attiecīgajām darbībām piemēro šo direktīvu.

▼B

3. pants

▼M10

1. Šī direktīva neattiecas uz savstarpējas apdrošināšanas apvienībām, kas atbilst šādu nosacījumu kopumam:

a) statūtos ir paredzēta iespēja prasīt papildu iemaksas vai atlīdzības samazināšanu;

b) darbība neaptver civiltiesiskās atbildības riskus, ja vien to sakarā nav paredzēta īpaša garantija saskaņā ar pielikuma C punktu, kredītriskus un galvojuma riskus;

c) to iemaksu gada apjoms, kas iekasētas sakarā ar darbībām, uz ko attiecas šī direktīva, nepārsniedz 5 miljonus eiro;

d) sakarā ar darbībām, uz ko attiecas šī direktīva, vismaz pusei iekasēto iemaksu ir jābūt no personām, kas ir savstarpējās apdrošināšanas apvienības biedri.

Šī direktīva neattiecas uz uzņēmumiem, kas atbilst šādu nosacījumu kopumam:

— uzņēmums neveic nevienu citu šīs direktīvas regulētu darbību kā vien to, kas pielikuma A punktā paredzēta kā 18. nozare,

— šo darbību veic tikai vietējā mērogā, un apdrošinājuma summu izmaksā vienīgi natūrā, un

— kopējie gada ieņēmumi, kurus iekasē attiecībā uz darbību, kas paredzēta tam, lai palīdzētu grūtībās nonākušām personām, nepārsniedz EUR 200 000.

Tomēr šā panta noteikumi neliedz savstarpējas dzīvības apdrošināšanas uzņēmumam prasīt licenci vai palikt licencētam saskaņā ar šo direktīvu.

▼B

2. Šī direktīva turklāt neattiecas uz savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām, kuras ar citām līdzīgām sabiedrībām noslēgušas nolīgumus, kas paredz pilnīgu pārapdrošināšanu to izdotajām apdrošināšanas polisēm vai saskaņā ar kuriem uzņēmumi cesionāri uzņemas uzņēmumu cedentu saistības, kas izriet no šādām polisēm.

Šādā gadījumā uz uzņēmumu cesionāru attiecas šās direktīvas noteikumi.

4. pants

Šī direktīva neattiecas uz šādām iestādēm, ja vien kompetences sakarā nav grozīti to statūti vai tiesību akti:

a) *Vācijāuz publisko tiesību subjektiem, kam pieder monopols (Monopolanstalten):*

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe.
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, Munich.
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, Munich.
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Brunswick.
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg.
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt.
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel.
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen.
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold.
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden.
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg.
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich.
13. Feuersozietät Berlin, Berlin.
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Tomēr teritoriālo kompetenci neuzskata par grozītu, ja, apvienojoties minētajām iestādēm, jaunajai iestādei saglabājas iepriekšējo iestāžu teritoriālā kompetence; neuzskata par grozītu arī kompetenci attiecībā uz apdrošināšanas nozarēm, ja viena no šīm iestādēm šajā pašā teritorijā pārņem vienu vai vairākas citas šādas iestādes nozares.

Uz šādiem uzņēmumiem ar valsts kapitāla daļu:

1. Postbeamtenkrankenkasse.
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) *Francijāuz šādām iestādēm:*

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes.
2. Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or.
3. Caisse départementale des incendiés de la Marne.
4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse.
5. Caisse départementale des incendiés de la Somme.
6. Caisse départementale grêle du Gers.
7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

c) *Īrijā*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *Itālijā*

The Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

e) *Apvienotajā Karalistē*

▼B

The Crown Agents;

▼M2

f) *Dānijā*

Falcks Redningskorps A/S, København;

▼A2

g) *Spānijā*

Šādas iestādes:

1. Comisaria de Seguro Obligatorio de Viajeros,
2. Consorcio de Compensacion de Seguros,
3. Fondo Nacional de Garantia de Riesgos de la Circulacion.

▼B

5. pants

Šajā direktīvā:

▼M1

a) ”norēķinu vienība” ir Eiropas norēķinu vienība (ENV), kas noteikta ar Komisijas Lēmumu Nr. 3289/75/EOTK ([1]). Ja šī direktīva atsaucas uz norēķinu vienībām, to maiņas vērtība attiecīgo valstu valūtās, kas jāizmanto katru gadu no 31. decembra, ir tā vērtība, kas ir spēkā tā gada oktobra pēdējā dienā, kurā ENV maiņas vērtība ir noteikta visās Kopienas valūtās;

▼B

b) ”atbilstīgi aktīvi” nozīmē apdrošināšanas saistību, kas izteiktas noteiktā valūtā, pārstāvēšanu ar aktīviem, kas izteikti vai realizējami tajā pašā valūtā;

c) ”aktīvu lokalizācija” nozīmē, ka dalībvalstī ir kustami vai nekustami aktīvi, bet tas nav uzskatāms par prasību ieķīlāt kustamo īpašumu vai uz nekustamu īpašumu attiecināt ierobežojumus, piemēram, hipotēku reģistrāciju. Aktīvus, kas ir prasības pret parādniekiem, uzskata par tādiem aktīviem, kas atrodas dalībvalstī, kurā tie realizējami;

▼M5

d) ”lieli riski” nozīmē:

i) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 4., 5., 6., 7., 11. un 12. nozari;

ii) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 14. un 15. nozari, ja apdrošinājuma ņēmējs ir profesionāli nodarbināts rūpniecībā vai tirdzniecībā vai ir brīvās profesijas pārstāvis, un riski attiecas uz šādu darbību;

iii) ►**M6** riski, kas pielikuma A punktā klasificēti kā 3., 8., 9., 10., 13. un 16. nozare ◄, tikai tad, ja apdrošinājuma ņēmējs pārsniedz robežas vismaz divos no šādiem trim kritērijiem:

pirmajā posmā: līdz 1992. gada 31. decembrim:

— kopējā bilance: 12,4 miljoni ECU,

— tīrais apgrozījums: 24 miljoni ECU,

— vidējais darbinieku skaits finanšu gada laikā: 500,

otrajā posmā: no 1993. gada 1. janvāra:

— kopējā bilance: 6,2 miljoni ECU,

— tīrais apgrozījums: 12,8 miljoni ECU,

— vidējais darbinieku skaits finanšu gada laikā: 250.

Ja apdroši nājuma ņēmējs ietilpst uzņēmumu grupā, kam tiek veidots konsolidētais pārskats Direktīvas 83/349/EEK ([2]) nozīmē, iepriekš minētos kritērijus piemēro, pamatojoties uz konsolidētajiem pārskatiem.

([1]) OV L 327, 19.12.1975., 4. lpp.
([2]) OV L 193, 18.7.1983., 1. lpp.

▼M5

Jebkura dalībvalsts var papildināt iii) apakšpunktā minēto kategoriju ar riskiem, pret kuriem apdrošinās profesionālās apvienības, kopuzņēmumi vai pagaidu grupējumi.

▼B

II sadaļa-Noteikumi, kas attiecas uz uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas Kopienā.

A iedaļa : Darbības sākšanas nosacījumi

▼M7

6. pants

Lai sāktu darījumus tiešās apdrošināšanas jomā, vajadzīga licence.

Šādu licenci no piederības dalībvalstu kompetentajām iestādēm lūdz:

a) uzņēmumi, kas reģistrē galveno biroju šajās valstīs;

b) uzņēmumi, kas ir saņēmuši šā panta pirmajā daļā minēto licenci un izvērš darbību visā apdrošināšanas nozarē vai citās apdrošināšanas nozarēs.

7. pants

1. Licence ir derīga visā Kopienas teritorijā. Tā dod uzņēmumam atļauju veikt tajā darījumus, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību.

2. Licenci piešķir darbībai noteiktā apdrošināšanas nozarē. Tā ir derīga visai apdrošināšanas nozarei, ja vien pretendents nav nodomājis apdrošināt tikai dažus pielikuma A punktā uzskaitītos šās nozares riskus.

Tomēr:

a) dalībvalstis var piešķirt licenci apdrošināšanas nozaru grupām, kas uzskaitītas pielikuma B punktā, pievienojot attiecīgu apzīmējumu, kas norādīts minētajā punktā;

b) licence, kas piešķirta vienai apdrošināšanas nozarei vai nozaru grupai, ir derīga arī papildu riska apdrošināšanai, kas pieder pie citas nozares, ja tiek ievēroti pielikuma C punktā minētie nosacījumi.

8. pants

1. Apdrošināšanas uzņēmumiem, kas vēlas iegūt licenci, piederības dalībvalsts nosaka šādas prasības:

a) tiem jābūt kādā no šīm uzņēmējdarbības formām:

— Beļģijas Karalistē: ” *société anonymenaamloze vennootschap*”, ” *société en commandite par actionscommanditaire vennootschap op aandelen*”, ” *association d'assurance mutuelleonderlinge verzekeringsvereniging*”, ” *société coopérativecoöperatieve vennootschap*”;

— Dānijas Karalistē: ”*aktieselskaber*”, ”*gensidige selskaber*”;

— Vācijas Federatīvajā Republikā: ”*Aktiengesellschaft*”, ”*Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit*”, ”*Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen*”;

— Francijas Republikā: ”*société anonyme*”, ”*société d'assurance mutuelle*”, ”*institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale*”, ”*institution de prévoyance régie par le code rural*” un ”*mutuelles régies par le code de la mutualité*”;

— Īrijā: ”*incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited*”;

— Itālijas Republikā: ”*società per azioni*”, ”*società cooperativa*”, ”*mutua di assicurazione*”;

▼M7

— Luksemburgas Lielhercogistē: "*société anonyme*", "*société en commandite par actions*", "*association d'assurances mutuelles*", "*société coopérative*";

— Nīderlandes Karalistē: "*naamloze vennootschap*", "*onderlinge waarborgmaatschappij*";

— Apvienotajā Karalistē: "*incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited*", "*societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts*", "*societies registered under the Friendly Societies Acts*", "*the association of underwriters known as Lloyd's*";

— Grieķijas Republikā: "*ανίνυμη εταώρια*", "*αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός*";

— Spānijas Karalistē: "*sociedad anónima*", "*sociedad mutua*", "*sociedad cooperativa*";

— Portugāles Republikā: "*sociedade anónima*", "*mútua de seguros*";

▼A3

— Austrijas Republikā: Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit;

— Somijas Republikā: keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag, vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag, vakuutusyhdistys/försäkringsförening;

— Zviedrijas Karalistē: *"försäkringsaktiebolag", "ömsesidiga försäkringsbolag", "understödsföreningar"*;

▼A4

— Čehijas Republikā: "*akciová společnost*", "*družstvo*";

— Igaunijas Republikā: "*aktsiaselts*";

— Kipras Republikā: "*Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο*";

— Latvijas Republikā: "*apdrošināšanas akciju sabiedrība*", "*savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība*";

— Lietuvas Republikā: "*akcinės bendrovės*", "*uždarosios akcinės bendrovės*";

— Ungārijas Republikā: "*biztosító részvénytársaság*", "*biztosító szövetkezet*", "*biztosító egyesület*", "*külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe*";

— Maltas Republikā: "*kumpanija pubblika*", "*kumpanija privata*", "*fergħa*", "*Korp ta' l-Assikurazzjoni Rikonnoxxut*";

— Polijas Republikā: "*spółka akcyjna*", "*towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych*";

— Slovēnijas Republikā: "*delniška družba*", "*družba za vzajemno zavarovanje*";

— Slovākijas Republikā: "*akciová spoločnosť*".

▼M7

Apdrošināšanas uzņēmums var būt arī Eiropas uzņēmuma (*SE*) formā, kad tā būs ieviesta.

Turklāt vajadzības gadījumā dalībvalstis var izveidot uzņēmumus saskaņā ar jebkuru publisko tiesību formu, ja to mērķis ir veikt apdrošināšanas darījumus saskaņā ar nosacījumiem, kas ir līdzvērtīgi nosacījumiem, ar kuriem darbojas uzņēmumi, kurus regulē privāttiesības;

b) tie drīkst veikt darījumus tikai apdrošināšanas jomā un ar tiem tieši saistītas darbības, neveicot citādu komercdarbību;

c) tiem jāiesniedz darbības plāns saskaņā ar 9. pantu;

d) tiem jābūt obligāto garantiju fondam, kas paredzēts 17. panta 2. punktā;

e) tie efektīvi jāvada personām ar labu reputāciju un attiecīgu profesionālo kvalifikāciju vai pieredzi;

▼M9

f) paziņo tā atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvja vārdu un adresi, kas katrā dalībvalstī ir iecelts citādi nekā dalībvalstī, kurā lūgta atļauja, ja apdrošinātie riski pieder pie pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, izņemot pārvadātāju atbildību.

▼M8

Turklāt, ja ciešas saiknes ir starp finanšu uzņēmumu un citām fiziskām vai juridiskām personām, kompetentās iestādes atļauju piešķir vienīgi tad, ja šīs saiknes netraucē sekmīgi veikt uzraudzības uzdevumu.

Kompetentās iestādes atļauju atsaka arī tad, ja tādas valsts, kas nav dalībvalsts, normatīvie un administratīvie akti, kuri attiecas uz vienu vai vairākām fiziskām vai juridiskām personām, ar kurām attiecīgam uzņēmumam ir ciešas saiknes, vai grūtības šo aktu īstenošanā liedz sekmīgi veikt uzraudzības uzdevumus.

Kompetentās iestādes prasa, lai finanšu uzņēmumi sniedz tām informāciju, kas vajadzīga, lai pastāvīgi pārraudzītu šajā punktā minēto nosacījumu izpildi.

1.a Dalībvalstis prasa, lai apdrošināšanas sabiedrības pārvaldes iestādes būtu tajā pašā dalībvalstī, kur ir tās juridiskā adrese.

▼M7

2. Uzņēmumam, kas vēlas iegūt licenci, lai izvērstu darbību citās apdrošināšanas nozarēs, vai paplašināt licenci, kas derīga tikai vienas nozares risku apdrošināšanai, jāiesniedz darbības plāns saskaņā ar 9. pantu.

Turklāt tam jāpierāda, ka tam ir 16. pantā paredzētā maksātspējas rezerve, un, ja attiecībā uz šīm citām nozarēm 17. panta 2. punkta noteikumos prasīts lielāks obligāto garantiju fonds nekā iepriekš, — ka tam šāds fonds ir.

3. Šī direktīva nekādā veidā neliedz dalībvalstīm paturēt spēkā vai ieviest normatīvos vai administratīvos aktus, kas liek apstiprināt statūtus un dibināšanas dokumentus un iesniegt citus dokumentus, kuri vajadzīgi normālai uzraudzībai.

Dalībvalstis tomēr nedrīkst pieņemt noteikumus, kas liek iepriekš apstiprināt vai regulāri darīt zināmus vispārīgos un īpašos apdrošināšanas nosacījumus, prēmiju lielumus un veidlapas un citus iespiedu dokumentus, kurus uzņēmums gatavojas izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem.

Dalībvalstis nedrīkst paturēt spēkā vai ieviest noteikumus, kas paredz iepriekšēju paziņojumu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas nav ietverts vispārējā cenu kontroles sistēmā.

Šī direktīva nekādā ziņā neliedz dalībvalstīm noteikt, ka uzņēmumiem, kas vēlas iegūt vai ir ieguvuši licenci 18. apdrošināšanas nozarei, kura norādīta pielikuma A punktā, tiks pārbaudīti to tiešie vai netiešie personāla un aprīkojuma avoti, ietverot medicīniskās grupas kvalifikāciju un aprīkojuma kvalitāti, kas šiem uzņēmumiem pieejami, lai tie varētu izpildīt saistības, kas rodas, veicot darījumus šai apdrošināšanas nozarē.

4. Iepriekš minētajos noteikumos nedrīkst paredzēt, ka, izskatot licences lūgumu, tiek ņemtas vērā tirgus ekonomiskās vajadzības.

9. pants

Darbības plānā, kas minēts 8. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jābūt datiem vai liecībām par:

a) riskiem, kurus uzņēmums paredz apdrošināt;

b) galvenajiem pārapdrošināšanas principiem;

c) obligāto garantiju fonda posteņiem;

▼M7

d) aprēķiniem par izdevumiem, kas saistīti ar administratīvo pakalpojumu ieviešanu un darījumu drošību; finanšu avotiem, no kuriem paredzēts segt šīs izmaksas, un, ja apdrošināmie riski pieder pie pielikuma A punktā norādītās 18. apdrošināšanas nozares — uzņēmuma rīcībā esošajiem avotiem, kas nodrošina solīto palīdzību;

un par pirmajiem trim finanšu gadiem arī:

e) aprēķiniem par pārvaldības izdevumiem, kas nav ieviešanas izmaksas, proti, kārtējiem vispārējiem izdevumiem un komisiju;

f) prēmiju vai maksājumu un prasījumu aprēķiniem;

g) paredzamo bilanci;

h) finanšu avotu aprēķiniem, kas paredzēti apdrošināšanas saistību segšanai un maksātspējas rezerves nodrošināšanai.

10. pants

1. Apdrošināšanas uzņēmums, kas vēlas atvērt filiāli citā dalībvalstī, par to paziņo piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

2. Dalībvalstis prasa, lai apdrošināšanas uzņēmums, kas vēlas atvērt filiāli citā dalībvalstī, iesniedzot 1. punktā paredzēto paziņojumu, sniegtu šādu informāciju:

a) dalībvalsts, kurā tā paredzējusi atvērt filiāli;

b) darbības plāns, kurā cita starpā izklāstīti paredzētās darbības veidi un filiāles organizatoriskā uzbūve;

c) adrese filiāles dalībvalstī, kur iegūstami un iesniedzami dokumenti, ar to saprotot, ka šī adrese izmantojama arī saziņai ar pilnvaroto pārstāvi;

d) filiāles pilnvarotā pārstāvja vārds, kuram ir jābūt attiecīgām pilnvarām, lai varētu radīt uzņēmumam saistības pret trešām personām un pārstāvēt to attiecībās ar filiāles dalībvalsts iestādēm un tiesām. Attiecībā uz *Lloyd's* sabiedrību, gadījumā, ja filiāles dalībvalstī notiek tiesas prāva sakarā ar apdrošināšanas saistībām, pret apdrošinātajām personām nedrīkst izturēties mazāk labvēlīgi kā tad, ja prāva būtu ierosināta pret parastiem uzņēmumiem. Pilnvarotajam pārstāvim tādējādi jābūt attiecīgi pilnvarotam, lai pret viņu varētu ierosināt lietu un viņš varētu radīt saistības attiecīgajiem *Lloyd's* apdrošinātājiem.

Ja uzņēmums paredz, ka filiāle apdrošinās riskus, kas pieder pie pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, neieskaitot pārvadātāju atbildību, tam jāapliecina, ka tas ir kļuvis par valsts iestādes un valsts garantiju fonda locekli filiāles dalībvalstī.

3. Ja piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm nav pamata apšaubīt apdrošināšanas uzņēmuma administratīvo struktūru vai finanšu stāvokli, vai tā direktoru vai vadītāju, vai pilnvarotā pārstāvja reputāciju, profesionālo kvalifikāciju vai pieredzi, lai veiktu plānoto darbību, tās trīs mēnešu laikā pēc visas 2. punktā norādītās informācijas saņemšanas to paziņo filiāles dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kā arī attiecīgajam uzņēmumam.

Piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm arī jāapliecina, ka apdrošināšanas uzņēmumam ir obligātās maksātspējas rezerve, kas aprēķināta saskaņā ar 16. un 17. pantu.

Ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes atsakās filiāles dalībvalsts kompetentajām iestādēm sniegt 2. punktā minēto informāciju, tās atteikuma iemeslus paziņo attiecīgajam apdrošināšanas uzņēmumam trīs mēnešu laikā pēc visas prasītās informācijas saņemšanas. Atteikuma vai attiecīgu darbību neveikšanas gadījumā apdrošināšanas uzņēmumam var būt tiesības griezties piederības dalībvalsts tiesā.

4. Pirms apdrošināšanas uzņēmuma filiāle sāk darbību, filiāles dalībvalsts kompetentās iestādes divu mēnešu laikā pēc 3. punktā norādītās informācijas saņemšanas vajadzības gadījumā paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei par nosacījumiem, kuri sabiedrības interesēs uzlikti filiāles darbībai šajā dalībvalstī.

▼M7

5. Filiāli var atvērt, un tā var sākt darbību pēc tam, kad no filiāles dalībvalsts kompetentās iestādes ir saņemts paziņojums vai — gadījumā, ja paziņojums nav saņemts — pēc 4. punktā norādītā laika.

6. Gadījumā, ja mainās kādi no 2. punkta b), c) vai d) apakšpunktā norādītajiem datiem, apdrošināšanas uzņēmums sniedz rakstisku ziņojumu par šīm pārmaiņām piederības un filiāles dalībvalstu kompetentajām iestādēm vismaz vienu mēnesi pirms pārmaiņu veikšanas, lai piederības un filiāles dalībvalstu kompetentās iestādes varētu izpildīt 3. un 4. punktā norādītās prasības.

▼B

12. pants

Visi lēmumi atteikt licenci precīzi jāpamato un jāpaziņo attiecīgajam uzņēmumam.

Katra dalībvalsts paredz tiesības atteikuma gadījumā griezties tiesā.

Šādas tiesības paredz arī tādā gadījumā, ja kompetentās iestādes sešos mēnešos pēc tā saņemšanas nav izskatījušas lūgumu piešķirt licenci.

▼M11

12.a pants

▼M13

1. Pirms licences piešķiršanas nedzīvības apdrošināšanas uzņēmumam jāapspriežas ar citu iesaistīto dalībvalstu kompetentajām iestādēm, ja apdrošināšanas uzņēmums ir:

a) meitasuzņēmums apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumam, kas licencēts citā dalībvalstī; vai

b) meitasuzņēmums uzņēmumam, kas ir mātesuzņēmums apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumam, kas licencēts citā dalībvalstī; vai

c) uzņēmums, kuru kontrolē viena un tā pati fiziska vai juridiska persona, kas kontrolē apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumu, kas licencēts citā dalībvalstī.

2. Pirms licences piešķiršanas nedzīvības apdrošināšanas uzņēmumam jāapspriežas ar citu iesaistīto dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kuras ir atbildīgas par kredītiestāžu vai ieguldījumu sabiedrību uzraudzību, ja apdrošināšanas uzņēmums ir:

a) meitasuzņēmums Kopienā licencētai kredītiestādei vai ieguldījumu sabiedrībai; vai

b) meitasuzņēmums uzņēmumam, kas ir mātesuzņēmums Kopienā licencētai kredītiestādei vai ieguldījumu sabiedrībai; vai

c) uzņēmums, kuru kontrolē viena un tā pati fiziska vai juridiska persona, kas kontrolē Kopienā licencētu kredītiestādi vai ieguldījumu sabiedrību.

▼M11

3. Attiecīgās kompetentās iestādes, kas minētas 1. un 2. punktā, jo īpaši, savstarpēji apspriežas, lai novērtētu akcionāru piemērotību un tās pašas grupas citas vienības vadībā iesaistīto vadītāju reputāciju un pieredzi. Tās sniedz viena otrai visu informāciju attiecībā uz akcionāru piemērotību un vadītāju reputāciju un pieredzi, kas ir svarīga pārējām kompetentajām iestādēm kā licences piešķiršanai, tā arī nolūkā īstenot pastāvīgu kontroli attiecībā uz to, kā ievērota atbilstība darbības nosacījumiem.

▼B

B iedaļa : Darījumu veikšanas nosacījumi

▼M7

13. pants

1. Par apdrošināšanas uzņēmumu finanšu uzraudzību, tostarp par darījumiem, ko tas veic caur filiālēm vai izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, atbild vienīgi piederības dalībvalsts.

2. Finanšu uzraudzībā ietilpst uzdevums pārbaudīt visu apdrošināšanas uzņēmuma darbību un maksātspēju, kā arī tehnisko rezervju nodrošinājumu un līdzekļus, ar kuriem tās nodrošina, saskaņā ar piederības dalībvalsts noteikumiem vai praksi, kuros ievēroti Kopienas līmenī pieņemti noteikumi.

Ja attiecīgais uzņēmums ir licencēts apdrošināt riskus, kas pieder pie pielikuma A punktā norādītās 18. apdrošināšanas nozares, uzraudzību attiecina arī uz tehniskajiem līdzekļiem, kuri ir uzņēmuma rīcībā palīdzības darbībai, ko tas uzņēmies veikt, ja piederības dalībvalsts tiesību akti paredz šādu līdzekļu uzraudzību.

▼M13

Apdrošināšanas uzņēmuma pārapdrošināšanas līgumu ar tādu pārapdrošināšanas uzņēmumu, kas licencēts saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/68/EK (2005. gada 16. novembris) par pārapdrošināšanu ([1]), vai ar tādu apdrošināšanas uzņēmumu, kas licencēts saskaņā ar šo direktīvu vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/83/EK (2002. gada 5. novembris) par dzīvības apdrošināšanu ([2]), apdrošināšanas uzņēmuma piederības dalībvalsts nenoraida uz tādu apsvērumu pamata, kas tieši saistīti ar attiecīgā pārapdrošināšanas uzņēmuma vai attiecīgā apdrošināšanas uzņēmuma finansiālo stabilitāti.

▼M7

3. Piederības dalībvalsts kompetentās iestādes prasa, lai visiem apdrošināšanas uzņēmumiem būtu stabila vadības un grāmatvedības sistēma un piemērota iekšējās kontroles organizācija.

14. pants

Filiāles dalībvalsts paredz, ka gadījumos, ja licencētam apdrošināšanas uzņēmumam kādā citā dalībvalstī darbojas filiāle, piederības dalībvalsts kompetentās iestādes, informējot filiāles dalībvalsts kompetentās iestādes, pašas vai ar šim nolūkam ieceltu personu starpniecību uzņēmuma teritorijā var pārbaudīt informāciju, kas vajadzīga, lai varētu īstenot uzņēmuma finanšu uzraudzību. Filiāles dalībvalsts iestādes var piedalīties šajā pārbaudē.

15. pants

1. Piederības dalībvalsts visiem apdrošināšanas uzņēmumiem nosaka prasību izveidot visai tā darbībai pietiekamas tehniskās rezerves.

Šo tehnisko rezervju apjomu nosaka saskaņā ar Direktīvas 91/674/EEK noteikumiem.

▼M13

2. Piederības dalībvalsts pieprasa visiem apdrošināšanas uzņēmumiem tehniskās rezerves un šīs direktīvas 15. a pantā minēto izlīdzināšanas rezervi segt ar atbilstīgiem aktīviem saskaņā ar Direktīvas 88/357/EEK 6. pantu. Attiecībā uz riskiem, kas atrodas Kopienā, šiem aktīviem jābūt izvietotiem Kopienā. Dalībvalstis apdrošināšanas uzņēmumiem neizvirza prasību izvietot aktīvus kādā konkrētā dalībvalstī. Tomēr piederības dalībvalsts var atļaut brīvākus aktīvu izvietošanas noteikumus.

([1]) OV L 323, 9.12.2005., 1. lpp.
([2]) OV L 345, 19.12.2002., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/1/EK (OV L 79, 24.3.2005., 9. lpp.).

▼**M13**

3. Dalībvalstis nepatur un neievieš tehnisko rezervju izveidošanai tādu sistēmu, kurā paredzēta bruto rezervēšana, kas pieprasa dot aktīvus kā nodrošinājumu nenopelnīto prēmiju un atlikto apdrošināšanas atlīdzības prasību segšanai no pārapdrošinātāja puses, ja pārapdrošinātājs ir pārapdrošināšanas uzņēmums, kas licencēts saskaņā ar Direktīvu 2005/68/EK, vai apdrošināšanas uzņēmums kas licencēts saskaņā ar šo direktīvu vai Direktīvu 2002/83/EK.

Ja piederības dalībvalsts atļauj nodrošināt tehniskās rezerves ar prasījumiem pret pārapdrošinātāju, kas nav saskaņā ar Direktīvu 2005/68/EK licencēts pārapdrošināšanas uzņēmums un nav saskaņā ar šo direktīvu vai saskaņā ar Direktīvu 2002/83/EK licencēts apdrošināšanas uzņēmums, tā nosaka šādu prasījumu pieņemšanas noteikumus.

15.a pants

1. Dalībvalstis prasa, lai visi apdrošināšanas uzņēmumi, kam galvenais birojs atrodas to teritorijā un kas apdrošina riskus, kuri pieder pie pielikuma A punkta 14. nozares riskiem (turpmāk saukti par ”kredītapdrošināšanu”), izveidotu izlīdzināšanas rezerves, no kurām kompensēt tehnisko rezervju deficītu vai prasījumus, kas pārsniedz vidējo finanšu gada apjomu.

2. Izlīdzināšanas rezerves aprēķina saskaņā ar noteikumiem, kurus piederības dalībvalsts nosaka pēc vienas no četrām metodēm, kas dotas pielikuma D punktā un uzskatāmas par līdzvērtīgām.

3. Līdz apjomam, kādu aprēķina saskaņā ar metodēm, kas norādītas pielikuma D punktā, izlīdzināšanas rezerves neņem vērā, aprēķinot maksātspējas rezervi.

4. Dalībvalstis var atbrīvot apdrošināšanas uzņēmumus, kuru galvenais birojs atrodas to teritorijā, no pienākuma izveidot izlīdzināšanas rezerves kredītapdrošināšanas darījumiem, ja saņemamās prēmijas vai maksājumi par kredītapdrošināšanu veido mazāk par 4 % no kopējām saņemtajām prēmijām vai maksājumiem un mazāk par ECU 2 500 000.

▼**M10**

16. pants

1. Katra dalībvalsts prasa, lai visiem apdrošināšanas uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas tās teritorijā, vienmēr būtu pietiekama faktiskā maksātspējas norma, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību kopumā un ir vismaz vienāda ar šajā direktīvā noteiktajiem obligātajiem apjomiem.

2. Faktisko maksātspējas normu veido apdrošināšanas uzņēmuma aktīvi, kas ir brīvi no paredzamām saistībām, atskaitot nemateriālās vērtības, tostarp:

a) samaksātais akciju kapitāls vai, savstarpējas apdrošināšanas uzņēmumu gadījumā, faktiskais sākumfonds, ko papildina visu dalībnieku konti, kuri atbilst šādiem kritērijiem:

   i) statūtos ir paredzēts, ka no šiem kontiem var veikt maksājumus dalībniekiem tikai tādā apjomā, lai neizraisītu faktiskās maksātspējas normas tādu pazemināšanos, ka netiek sasniegts noteiktais līmenis, vai — uzņēmuma likvidācijas gadījumā — vienīgi pēc uzņēmuma visu parādu nokārtošanas;

   ii) statūtos ir paredzēts, ka attiecībā uz visiem maksājumiem, kas minēti i) punktā un nav saistīti ar individuālu dalības izbeigšanu, kompetentās iestādes tiek informētas vismaz mēnesi iepriekš un ka šajā laika posmā tās var aizliegt maksājumus;

   iii) attiecīgos statūtu noteikumus var grozīt tikai pēc tam, kad kompetentās iestādes ir paziņojušas, ka tām nav iebildumu pret šiem grozījumiem, neskarot kritērijus, kas norādīti i) un ii) punktā;

▼M13

b) rezerves (obligātās un brīvās), kas neatbilst parakstītajām saistībām un nav klasificētas kā izlīdzināšanas rezerves;

▼M10

c) iepriekšējo gadu peļņa vai zaudējumi pēc izmaksājamo dividenžu atskaitīšanas.

Faktisko maksātspējas normu samazina par dzīvības apdrošināšanas uzņēmuma tieši turēto pašu akciju summu.

Tiem apdrošināšanas uzņēmumiem, kuri diskontē vai samazina savas tehniskās rezerves attiecībā uz nesamaksātiem prasījumiem, ņemot vērā ieguldījumu ienākumus, saskaņā ar 60. panta 1. punkta g) apakšpunktu Padomes Direktīvā 91/674/EEK (1991. gada 19. decembris) par apdrošināšanas uzņēmumu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem ([1]), faktisko maksātspējas normu samazina par starpību starp tehniskajām rezervēm pirms diskonta vai atskaitījumiem, kā norādīts pielikumā, un tehniskajām rezervēm pēc diskonta vai atskaitījumiem. Šo korekciju veic attiecībā uz visiem riskiem, kas uzskaitīti pielikuma A punktā, izņemot 1. un 2. nozares riskus. Nozarēm, kas nav 1. un 2. nozare, nekāda korekcija nav vajadzīga, ja diskontē tehniskajās rezervēs iekļautus ikgadējus maksājumus.

▼M13

No pieejamās maksātspējas normas atrēķina arī šādus posteņus:

a) apdrošināšanas uzņēmuma dalība šādos uzņēmumos:

— apdrošināšanas uzņēmumi šīs direktīvas 6. panta, Direktīvas 2002/83/EK 4. panta vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/78/EK 1. panta b) punkta nozīmē,

— pārapdrošināšanas uzņēmumi Direktīvas 2005/68/EK 3. panta nozīmē vai trešās valsts pārapdrošināšanas uzņēmumi Direktīvas 98/78/EK 1. panta 1. punkta nozīmē,

— apdrošināšanas kontrolakciju sabiedrības Direktīvas 98/78/EK 1. panta i) punkta nozīmē,

— kredītiestādes un finanšu iestādes Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/12/EK 1. panta 1. un 5. punkta nozīmē,

— ieguldījumu sabiedrības un finanšu iestādes Padomes Direktīvas 93/22/EEK 1. panta 2. punkta nozīmē un Padomes Direktīvas 93/6/EEK 2. panta 4. un 7. punkta nozīmē;

▼M11

b) katru no elementiem še turpmāk, kas apdrošināšanas uzņēmumam ir attiecībā uz a) apakšpunktā definētajām vienībām, kurās tam ir līdzdalība:

— instrumentus, kas minēti 3. punktā,

— instrumentus, kas minēti Direktīvas 79/267/EEK 18. panta 3. punktā,

— subordinētus prasījumus un instrumentus, kas minēti Direktīvas 2000/12/EK 35. pantā un 36. panta 3. punktā.

Ja akcijas citā kredītiestādē, ieguldījumu sabiedrībā, finanšu iestādē, apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumā, vai apdrošināšanas kontrolakciju sabiedrībā tiek turētas īslaicīgi sakarā ar finansiālas palīdzības operāciju, kuras nolūks ir reorganizēt un glābt šo vienību, kompetentā iestāde var atkāpties no noteikumiem attiecībā uz atskaitījumu, kas paredzēti ceturtās daļas a) un b) apakšpunktā.

Kā alternatīvu atskaitījumam, kas noteikts elementiem, kuri paredzēti ceturtās daļas a) un b) apakšpunktā un kuri apdrošināšanas uzņēmumam ir kredītiestādēs, ieguldījumu sabiedrībās un finanšu iestādēs, dalībvalstis var atļaut apdrošināšanas uzņēmumiem piemērot *mutatis mutandis* 1., 2. vai 3. metodi I pielikumā, kas pievienots Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2002/87/EK par papildu uzraudzību kredītiestādēm, apdrošināšanas uzņēmumiem un ieguldījumu sabiedrībām finanšu konglomerātos ([2]). Minēto 1. metodi (grāmatvedības konsolidācija) piemēro

([1]) OV L 374, 31.12.1991., 7. lpp.
([2]) OV L 35, 11.2.2003.

▼M11

tikai tad, ja kompetentā iestāde ir pārliecinātapar vienotās pārvaldes un iekšējās kontroles līmeni tajās vienībās, kas tiktu iekļautas konsolidācijas piemērošanas jomā. Izvēlēto metodi konsekventi piemēro ilgtermiņā.

Dalībvalstis var noteikt, ka šajā direktīvā paredzētās maksātspējas normas aprēķināšanai apdrošināšanas uzņēmumiem, uz ko attiecas papildu uzraudzība saskaņā ar Direktīvu 98/78/EK vai papildu uzraudzība saskaņā ar Direktīvu 2002/87/EK, nav jāatskaita ceturtās daļas a) un b) apakšpunktā minētie elementi, kas šādiem uzņēmumiem ir kredītiestādēs, ieguldījumu sabiedrībās, finanšu iestādēs, apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumos, vai apdrošināšanas kontrolakciju sabiedrībās, uz kurām attiecas papildu uzraudzība.

Šajā punktā minētās līdzdalības atskaitīšanas nolūkos līdzdalība ir līdzdalība Direktīvas 98/78/EK 1. panta f) punkta nozīmē.

▼M10

3. Faktisko maksātspējas normu var veidot arī:

a) kumulatīvo priekšrocību akciju kapitāls un subordinētais aizdevumu kapitāls, kurš nepārsniedz 50 % no faktiskās maksātspējas normas vai obligātās maksātspējas normas — atkarībā no tā, kas ir mazāka, un kurā ne vairāk kā 25 % veido subordinēti aizdevumi ar fiksētu termiņu vai fiksēta termiņa kumulatīvo priekšrocību akciju kapitāls ar noteikumu, ka apdrošināšanas uzņēmuma bankrota vai likvidācijas gadījumā ir saistoši nolīgumi, saskaņā ar kuriem subordinētais aizdevumu kapitāls vai priekšrocību akciju kapitāls ierindojams pēc visu citu kreditoru prasījumiem un nav atmaksājams, kamēr nav nokārtoti visi citi nesamaksāti parādi.

   Subordinētajam aizdevumu kapitālam jāatbilst arī šādiem nosacījumiem:

   i) vērā ņem vienīgi faktiski samaksātus līdzekļus;

   ii) noteikta termiņa aizņēmumiem sākuma termiņam jābūt vismaz pieci gadi. Vēlākais gadu pirms termiņa beigām apdrošināšanas uzņēmums iesniedz kompetentajām iestādēm apstiprināšanai plānu, kurā norādīts, kā faktiskā maksātspējas norma tiks saglabāta vai kā tiks nodrošināts tās vēlamais līmenis līdz noteiktajam termiņam, ja vien aizņēmuma summa, kas ietverta maksātspējas normā, netiek pakāpeniski samazināta piecu gadu laikā pirms termiņa. Kompetentās iestādes var atļaut atmaksāt šos līdzekļus pirms termiņa, ja attiecīgais apdrošināšanas emitentuzņēmums iesniedz pieteikumu un tā maksātspējas norma nekļūst mazāka par noteikto līmeni;

   iii) nenoteikta termiņa aizņēmumus atmaksā vienīgi pēc tāda paziņojuma par aizdevuma uzteikumu, kura termiņš ir pieci gadi, izņemot gadījumus, kad aizdevumus vairs neuzskata par maksātspējas normas daļu vai kad formāli ir lūgta kompetento iestāžu piekrišana pirmstermiņa atmaksāšanai. Otrajā gadījumā apdrošināšanas uzņēmumam jāinformē kompetentās iestādes vismaz sešus mēnešus pirms paredzētā atmaksāšanas datuma, norādot faktisko un obligāto maksātspējas normu gan pirms, gan pēc šīs atmaksāšanas. Kompetentās iestādes pieļauj atmaksāšanu tikai tad, ja apdrošināšanas uzņēmuma maksātspējas norma nevar kļūt mazāka par noteikto līmeni;

   iv) aizdevuma līgumā nav neviena noteikuma, kas paredz, ka īpašos apstākļos, izņemot apdrošināšanas uzņēmuma likvidāciju, parāds ir atmaksājams pirms līgtā termiņa;

   v) aizdevuma līgumu var grozīt tikai pēc tam, kad kompetentās iestādes ir paziņojušas, ka tām nav iebildumu pret grozījumiem;

b) vērtspapīri bez noteikta termiņa un citi instrumenti, tostarp kumulatīvās priekšrocību akcijas, kas nav a) punktā minētās akcijas, nepārsniedzot 50 % no faktiskās maksātspējas normas vai obligātās maksātspējas normas — atkarībā no tā, kura ir mazāka — kas attiecas uz šādu vērtspapīru kopumu un a) punktā minēto subordinēto aizdevumu kapitālu, ja šie vērtspapīri un instrumenti atbilst šādiem nosacījumiem:

   i) tos nevar atmaksāt pēc turētāja iniciatīvas vai bez kompetentās iestādes iepriekšējas piekrišanas;

▼**M10**

ii) emisijas līgums dod apdrošināšanas uzņēmumam iespēju atlikt aizņēmuma procentu maksājumus;

iii) aizdevēja prasījumi pret apdrošināšanas uzņēmumu ir pakārtoti primāro kreditoru prasījumiem;

iv) dokumentos, kas nosaka vērtspapīru emisiju, paredzēta iespēja izmantot nesamaksāto parādu un procentus zaudējumu segšanai, nodrošinot apdrošināšanas uzņēmumam iespēju turpināt darbību;

v) vērā ņem vienīgi faktiski samaksātas summas.

4. Pēc pieprasījuma un pamatojuma, ko uzņēmums iesniedz kompetentajai iestādei piederības dalībvalstī, un ar šīs iestādes piekrišanu faktiskajā maksātspējas normā var būt arī:

a) puse no neapmaksātā pamatkapitāla vai sākumfonda, līdzko samaksātā daļa sasniedz 25 % no minētā pamatkapitāla vai fonda, bet nepārsniedzot 50 % no faktiskās maksātspējas normas vai obligātās maksātspējas normas — atkarībā no tā, kura ir mazāka;

b) papildu iemaksas, ko savstarpējas apdrošināšanas uzņēmumi vai šāda veida apvienības ar mainīgiem maksājumiem var prasīt no saviem biedriem attiecīgā finanšu gada laikā, līdz pusei no starpības starp maksājumu maksimālo summu un faktiski pieprasītajiem maksājumiem, bet nepārsniedzot 50 % no faktiskās maksātspējas normas vai obligātās maksātspējas normas — atkarībā no tā, kura ir mazāka. Kompetentās valsts iestādes pieņem pamatnostādnes, kur paredzēti nosacījumi, ar kādiem var pieņemt papildu maksājumus;

c) slēptās tīrās rezerves, kas atklājas aktīva elementu novērtēšanā, ciktāl šādām slēptām tīrajām rezervēm nav izņēmuma raksturs.

5. Grozījumus 2., 3. un 4. punktā, ņemot vērā pārmaiņas, kas pamato faktiskajā maksātspējas normā iekļaujamo elementu tehnisku koriģēšanu, pieņem saskaņā ar Direktīvas 91/675/EEK ([1]) 2. pantu.

16.a pants

1. Obligāto maksātspējas normu nosaka, pamatojoties vai nu uz apdrošināšanas prēmiju, vai maksājumu gada apjomu, vai arī uz prasījumu vidējo apjomu pēdējos trijos finanšu gados.

Tomēr gadījumā, kad apdrošināšanas uzņēmums sedz vienīgi vienu vai vairākus no tādiem riskiem kā kredītrisks, vētras, krusas vai sala risks, prasījumu vidējo apjomu aprēķina, pamatojoties uz pēdējiem septiņiem finanšu gadiem.

2. Ievērojot 17. pantu, obligātā maksātspējas norma ir vienāda ar lielāko no diviem rezultātiem, kas paredzēti 3. un 4. punktā.

3. Prēmiju bāzi aprēķina pēc parakstītajām bruto prēmijām vai maksājumiem, vai iekasētajām bruto prēmijām, vai maksājumiem, kas aprēķinātas, kā norādīts turpmāk, ņemot vērā augstāko lielumu.

Prēmijas vai maksājumus attiecībā uz 11., 12. un 13. nozari pielikuma A punktā palielina par 50 %.

Prēmijas vai maksājumi (ieskaitot maksājumus, kas papildina prēmijas vai maksājumus), kas maksājami attiecībā uz tiešajiem darījumiem pēdējā finanšu gadā, tiek apkopoti.

Šai summai pieskaita visu to prēmiju kopējo summu, kas iekasētas par pārapdrošināšanu pēdējā finanšu gadā.

No šīs summas atņem iepriekšējā finanšu gadā anulēto prēmiju vai maksājumu kopējo summu, kā arī to nodokļu un nodevu kopējo summu, kas attiecas uz prēmijām vai maksājumiem, kas veido kopsummu.

Šādi iegūto summu sadala divās daļās, viena ir 50 miljoni eiro, un otra atbilst atlikumam; tad attiecīgās summas, kas atbilst 18 % un 16 % no šīm daļām, saskaita kopā.

([1]) OV L 374, 31.12.1991., 32. lpp.

▼M13

Šādi iegūto summu reizina ar koeficientu attiecībā uz pēdējo trīs finanšu gadu summu starp to atlīdzību apjomu, kas uzņēmumam jāizpilda pēc tam, kad atskaitītas summas, ko atgūst pārapdrošināšanā, un atlīdzību bruto apjomu; šis koeficients noteikti nedrīkst būt mazāks par 50 %. Apdrošināšanas uzņēmumam iesniedzot pieteikumu ar apliecinošiem pierādījumiem piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei un saņemot tās piekrišanu, no Direktīvas 2005/68/EK 46. pantā minētajām īpašam nolūkam dibinātajām sabiedrībām atgūstamās summas arī var atskaitīt kā retrocesiju.

▼M10

Ar kompetento iestāžu piekrišanu var izmantot statistikas metodes, lai sadalītu prēmijas vai maksājumus attiecībā uz 11., 12. un 13. nozari.

4. Prasījumu bāzi aprēķina attiecībā uz pielikuma A punktā minēto 11., 12. un 13. nozari, pamatojoties uz prasījumiem, rezervēm un maksājumu ieņēmumiem, kuri palielināti par 50 %.

Prasījumu summas, kas samaksātas attiecībā uz tiešiem darījumiem (neatskaitot prasījumu summas, kas attiecināmas uz pārapdrošinātājiem un retrocesionāriem) laikposmos, kuri paredzēti 1. punktā, tiek summētas.

Šai summai pieskaita prasījumu summu, kas samaksāta saskaņā ar pārapdrošinājuma vai retrocesijas akceptiem tajos pašos laikposmos, kā arī to rezervju summu, kas pēdējā finanšu gada laikā izveidotas attiecībā uz nesamaksātajām prasījumu summām gan tiešo darījumu jomā, gan pārapdrošināšanas līgumu jomā.

No šīs summas atskaita maksājumu ieņēmumus 1. punktā paredzētajos laikposmos.

Tad no atlikušās summas atskaita to rezervju summu attiecībā uz nesamaksātajiem prasījumiem, kuras izveidotas, sākoties otrajam finanšu gadam, pirms pēdējā pārskata finanšu gada, aptverot gan tiešos darījumus, gan pārapdrošināšanas akceptus. Ja 1. punktā noteiktais pārskata periods ir septiņi gadi, atskaitāmā summa ir to rezervju summa attiecībā uz nesamaksātajiem prasījumiem, kuras izveidotas, sākoties sestajam finanšu gadam, pirms pēdējā pārskata finanšu gada.

Saskaņā ar 1. punktā noteikto pārskata periodu vienu trešdaļu vai vienu septītdaļu šādi iegūtas summas sadala divās daļās, pirmā ir 35 miljoni eiro, un otrā atbilst atlikumam; attiecīgās daļas, kas atbilst 26 % un 23 % no minētajiem daudzumiem, tad saskaita kopā.

▼M13

Šādi iegūto summu reizina ar koeficientu attiecībā uz pēdējo trīs finanšu gadu summu starp to atlīdzību apjomu, kas uzņēmumam jāizpilda pēc tam, kad atskaitītas summas, ko atgūst pārapdrošināšanā, un atlīdzību bruto apjomu; šis koeficients noteikti nedrīkst būt mazāks par 50 %. Apdrošināšanas uzņēmumam iesniedzot pieteikumu ar apliecinošiem pierādījumiem piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei un saņemot tās piekrišanu, no Direktīvas 2005/68/EK 46. pantā minētajām īpašam nolūkam dibinātajām sabiedrībām atgūstamās summas arī var atskaitīt kā retrocesiju.

▼M10

Ar kompetento iestāžu piekrišanu var izmantot statistikas metodes, lai sadalītu prasījumus, rezerves un maksājumu ieņēmumus attiecībā uz 11., 12. un 13. nozari. Attiecībā uz riskiem, kas pielikuma A punktā uzskaitīti kā 18. nozarei piederoši, samaksāto prasījumu summa, ko izmanto, lai aprēķinātu prasījumu bāzi, ir apdrošināšanas uzņēmuma izmaksas saistībā ar sniegto palīdzību. Šādas izmaksas aprēķina saskaņā ar piederības dalībvalsts noteikumiem.

5. Ja pēc aprēķiniem saskaņā ar 2., 3. un 4. punktu iegūst obligāto maksātspējas normu, kas ir zemāka par iepriekšējā gada obligāto maksātspējas normu, tad obligātā maksātspējas norma ir vismaz vienāda ar iepriekšējā gada obligāto maksātspējas normu, kas reizināta ar attiecību starp tehnisko rezervju apjomu nesamaksātajiem prasījumiem pēdējā finanšu gada beigās un tehnisko rezervju apjomu nesamaksāta-

▼**M10**

jiem prasījumiem pēdējā finanšu gada sākumā. Šajos aprēķinos tehniskās rezerves aprēķina, atskaitot pārapdrošināšanu, taču koeficients nekādā gadījumā nedrīkst būt lielāks par 1.

6. Daļas, kas piemērojamas summām, kuras minētas 3. punkta sestajā daļā un 4. punkta sestajā daļā, samazina līdz vienai trešdaļai attiecībā uz veselības apdrošināšanu, ko veic saskaņā ar metodēm, kas līdzīgas dzīvības apdrošināšanā izmantotajām metodēm, ja:

a) iekasētās prēmijas aprēķina pēc slimību tabulām saskaņā ar matemātiskajām metodēm, ko piemēro nedzīvības apdrošināšanas jomā;

b) ir izveidota rezerve attiecībā uz novecošanos;

c) iekasē papildu prēmiju, lai izveidotu pietiekama apjoma drošības rezervi;

d) apdrošināšanas uzņēmums var lauzt līgumu vēlākais līdz trešā apdrošināšanas gada beigām;

e) līgumā ir paredzēta iespēja paaugstināt prēmijas vai samazināt maksājumus pat attiecībā uz spēkā esošajiem līgumiem.

17. pants

1. Viena trešdaļa no šīs direktīvas 16.a pantā paredzētās obligātās maksātspējas normas ir garantiju fonds. Šo fondu veido elementi, kas uzskaitīti 16. panta 2. un 3. punktā un — ar piekrišanu, ko devusi kompetentā iestāde piederības dalībvalstī — 4. punkta c) apakšpunktā.

2. Garantiju fonds ir vismaz 2 miljoni eiro. Tomēr gadījumā, kad tiek segti visi vai daļa no tiem riskiem, kas ietilpst kādā no nozarēm, kuras pielikuma A punktā klasificētas ar 10. līdz 15. numuru, tas ir 3 miljoni eiro.

Katra dalībvalsts var noteikt minimālā garantiju fonda samazinājumu par vienu ceturto daļu savstarpējas apdrošināšanas uzņēmumiem un savstarpējas apdrošināšanas tipa apvienībām.

17.a pants

1. Direktīvas 16.a panta 3. un 4. punktā un 17. panta 2. punktā paredzēto summu, kas izteikta eiro, katru gadu no 2003. gada 20. septembra pārskata, ņemot vērā izmaiņas Eiropas patēriņa cenu indeksā, ko Statistikas birojs publicējis attiecībā uz visām dalībvalstīm.

Summas koriģē automātiski, eiro izteikto pamatsummu palielinot par minētā indeksa procentu izmaiņām laikposmā no šīs direktīvas stāšanās spēkā līdz pārskata dienai un noapaļojot to līdz EUR 100 000 daudzkārtnim.

Ja procentuālās izmaiņas kopš pēdējās koriģēšanas nesasniedz 5 %, jaunu koriģēšanu neveic.

2. Komisija katru gadu informē Eiropas Parlamentu un Padomi par pārskatīšanu un 1. punktā minēto koriģēto summu.

▼**M13**

17.b pants

1. Dalībvalstis pieprasa katram apdrošināšanas uzņēmumam, kura galvenais birojs atrodas tās teritorijā un kas veic pārapdrošināšanas darbību, izveidot attiecībā uz visu tā darbību minimālo garantijas fondu saskaņā ar Direktīvas 2005/68/EK 40. pantu, ja iestājas viens no šādiem nosacījumiem:

a) iekasētās pārapdrošināšanas prēmijas pārsniedz 10 % no tā prēmiju kopsummas;

b) iekasētās pārapdrošināšanas prēmijas pārsniedz EUR 5 0 000 000;

c) tehniskās rezerves, kas izriet no tā pieņemtās pārapdrošināšanas līgumiem, pārsniedz 10 % no tā tehnisko rezervju kopsummas.

▼**M13**

2. Katra dalībvalsts var izvēlēties piemērot šādiem apdrošināšanas uzņēmumiem, kas minēti šī panta 1. punktā un kuru galvenie biroji atrodas tās teritorijā, Direktīvas 2005/68/EK 34. panta noteikumus attiecībā uz to pārapdrošināšanas pieņemšanas darbībām, ja iestājas viens no minētajā 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

Šajā gadījumā attiecīgā dalībvalsts pieprasa, lai visi aktīvi, kurus šis pārapdrošināšanas uzņēmums izmanto tehnisko rezervju segšanai saistībā ar tā pieņemto pārapdrošināšanu, tiktu nošķirti, pārvaldīti un organizēti atsevišķi no apdrošināšanas uzņēmuma tiešās apdrošināšanas darbības un lai nebūtu nekādu iespēju tos pārvietot. Šajā gadījumā un tikai attiecībā uz pārapdrošināšanas pieņemšanas darbībām apdrošināšanas uzņēmumiem nepiemēro Direktīvas 92/49/EEK ([1]) 20., 21. un 22. pantā un Direktīvas 88/357/EEK 1. pielikumā minētos noteikumus.

Dalībvalstis nodrošina, lai to kompetentās iestādes kontrolē otrajā daļā minēto nošķiršanu.

3. Ja Komisija saskaņā ar Direktīvas 2005/68/EK 56. panta c) punktu nolemj palielināt apjomus, ko izmanto, aprēķinot pieprasīto maksātspējas normu, kas minēta direktīvas 37. panta 3. un 4. punktā, tad katra dalībvalsts šī panta 1. punktā minētajiem apdrošināšanas uzņēmumiem piemēro direktīvas 35. līdz 39. panta noteikumus attiecībā uz tā pārapdrošināšanas pieņemšanas darbībām.

▼**M7**

18. pants

1. Dalībvalstis neparedz nekādus noteikumus attiecībā uz to aktīvu izvēli, kurus nav paredzēts izmanot 15. pantā minēto tehnisko rezervju segšanai.

2. Saskaņā ar 15. panta 2. punktu, 20. panta 1., 2., 3. un 5. punktu un 22. panta 1. punkta pēdējo daļu dalībvalstis neliedz brīvi izrīkoties ar kustamiem vai nekustamiem aktīviem, kas ir daļa no licencētu apdrošināšanas uzņēmumu aktīviem.

3. Šā panta 1. un 2. punkts neliedz dalībvalstīm veikt pasākumus, ko, aizstāvot apdrošināto personu intereses, tās ir tiesīgas veikt kā attiecīgā uzņēmuma īpašnieki, dalībnieki vai biedri.

19. pants

1. Dalībvalstis prasa, lai visi uzņēmumi, kuru galvenie biroji atrodas to teritorijā, sagatavotu gada pārskatus par finanšu stāvokli un maksātspēju, ietverot visus darījumu veidus, un attiecībā uz riskiem, kas ietverti pielikuma A punktā ar 18. numuru, — arī par citiem līdzekļiem, kas uzņēmumiem pieejami saistību veikšanai, ja attiecīgās dalībvalsts tiesību akti paredz šādu līdzekļu uzraudzību.

▼**M3**

1.a Attiecībā uz kredītapdrošināšanu, uzņēmums uzraudzības iestādei dara pieejamus pārskatus, kuros atspoguļoti gan ar šo apdrošināšanas nozari saistītie tehniskie rezultāti, gan tehniskās rezerves.

▼**M7**

2. Dalībvalstis prasa, lai visi apdrošināšanas uzņēmumi, kam galvenais birojs atrodas to teritorijā, regulāri iesniedz visus uzraudzībai vajadzīgos dokumentus un statistikas datus. Kompetentās iestādes cita citu nodrošina ar uzraudzībai vajadzīgajiem dokumentiem un informāciju.

([1]) Padomes Direktīva 92/49/EEK (1992. gada 18. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) (OV L 228, 11.8.1992., 1. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/1/EK.

▼M7

3. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu kompetentajām iestādēm pilnvaras un līdzekļus, kas tām vajadzīgi, lai uzraudzītu apdrošināšanas uzņēmumu, kam galvenais birojs atrodas to teritorijā, darījumus, tostarp darījumus ārpus to teritorijas, saskaņā ar Padomes direktīvām, kas regulē šīs darbības, un nolūkā nodrošināt to izpildi.

Šīm pilnvarām un līdzekļiem jābūt tādiem, lai kompetentās iestādes jo īpaši spētu:

a) sīki izpētīt uzņēmuma stāvokli un visus darījumus, citu pasākumu starpā:

   — vācot informāciju vai pieprasot iesniegt apdrošināšanas darījumu dokumentus,

   — veicot pārbaudes uz vietas uzņēmuma teritorijā;

b) veikt visus attiecīgos un vajadzīgos pasākumus attiecībā uz uzņēmumu, tā direktoriem vai vadītājiem, vai personām, kam tajā ir kontrole, nodrošinot uzņēmuma darījumu atbilstību normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kuri uzņēmumam jāievēro visās dalībvalstīs, jo īpaši, darbības plānam, tādā mērā, cik tas ir obligāts, un lai novērstu vai izskaustu pārkāpumus, kas kaitē apdrošinājuma ņēmēju interesēm;

c) nodrošināt šo pasākumu izpildi, pēc vajadzības — piespiedu kārtā, attiecīgos gadījumos izmantojot tiesas līdzekļus.

Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par to, kā kompetentās iestādes iegūst informāciju par līgumiem, kas atrodas pie starpniekiem.

20. pants

1. Ja uzņēmums nepilda 15. panta prasības, tā piederības dalībvalsts kompetentā iestāde, par savu nodomu iepriekš paziņojusi riska dalībvalstu kompetentajām iestādēm, drīkst tam aizliegt brīvi rīkoties ar tā aktīviem.

2. Lai atjaunotu tāda uzņēmuma finanšu stāvokli, kura maksātspējas rezerve ir sarukusi zem ►**M10** 16.a pants ◄ norādītā obligātā apjoma, uzņēmuma piederības dalībvalsts kompetentā iestāde pieprasa iesniegt apstiprināšanai stabila finanšu stāvokļa atjaunošanas plānu.

Ārkārtas gadījumos, ja kompetentā iestāde uzskata, ka uzņēmuma finanšu stāvoklis turpinās pasliktināties, tā var arī ierobežot vai aizliegt brīvu rīcību ar uzņēmuma aktīviem. Tā informē citu dalībvalstu iestādes, kuru teritorijā uzņēmums darbojas, par visiem pasākumiem, kādus tā veikusi, un šīs valstis pēc minētās valsts lūguma veic tādus pašus pasākumus.

3. Ja maksātspējas rezerve kļūst mazāka par garantiju fondu, kas noteikts 17. pantā, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde pieprasa apstiprināšanai iesniegt īstermiņa finanšu plānu.

Tā var ierobežot vai aizliegt brīvu rīcību ar uzņēmuma aktīviem. Tā informē citu dalībvalstu iestādes, kuru teritorijā uzņēmums darbojas, par visiem pasākumiem, kādus tā veikusi, un pēc minētās valsts lūguma šīs valstis veic tādus pašus pasākumus.

4. Kompetentās iestādes var veikt arī pasākumus, kas vajadzīgi, lai aizsargātu apdrošināto personu intereses gadījumos, kas paredzēti 1., 2. un 3. punktā.

5. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai saskaņā ar tās tiesību aktiem varētu 1., 2. un 3. punktā minētajos gadījumos aizliegt uzņēmumiem brīvi rīkoties ar to teritorijā izvietotiem aktīviem, ja uzņēmuma piederības dalībvalsts to lūdz un norāda, uz kuriem aktīviem šādi pasākumi attiecināmi.

▼M10

20.a pants

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentajām iestādēm ir tiesības prasīt no apdrošināšanas uzņēmumiem finanšu sanācijas plānu, ja tās uzskata, ka apdrošinājuma ņēmēju tiesības ir apdraudētas. Šajā finanšu sanācijas plānā attiecībā uz nākamajiem trim finanšu gadiem jābūt vismaz šādu elementu izvērstam aprakstam vai ar tiem saistītiem pierādījumiem:

a) vadības izdevumu provizorisks novērtējums, jo īpaši kārtējie vispārējie izdevumi un maksājamās komisijas maksas;

b) detalizēts ienākumu un izdevumu aprēķinu plāns kā attiecībā uz tiešajiem darījumiem un akceptiem pārapdrošināšanā, tā attiecībā uz pārapdrošināšanas cesijām;

c) provizoriskā bilance;

d) apdrošināšanas saistību segšanai un maksātspējas normas nodrošināšanai paredzēto finanšu avotu novērtējums;

e) vispārēja pārapdrošināšanas politika.

2. Ja apdrošinājuma ņēmēju tiesības ir apdraudētas sakarā ar uzņēmuma finansiālā stāvokļa pasliktināšanos, dalībvalstis gādā par to, lai kompetentajām iestādēm būtu tiesības prasīt no apdrošināšanas uzņēmumiem augstāku maksātspējas normu, lai nodrošinātu, ka apdrošināšanas uzņēmums visdrīzākajā laikā spēj izpildīt maksātspējas prasības. Šī augstāka līmeņa obligātā maksātspējas norma tiek noteikta, ņemot vērā finanšu sanācijas plānu, kas minēts 1. punktā.

3. Dalībvalstis nodrošina to, lai kompetentajām iestādēm būtu tiesības pazemināt visu to elementu vērtību, kas iekļauti maksātspējas normā, jo īpaši, ja šo elementu tirgus vērtība ir būtiski mainījusies kopš pēdējā finanšu gada beigām.

▼M13

4. Dalībvalstis nodrošina, lai kompetentās iestādes būtu pilnvarotas pazemināt samazinājumu, kas pamatojas uz pārapdrošināšanu, līdz 16.a pantā noteiktajai maksātspējas normai, ja:

a) pārapdrošināšanas līgumu raksturs vai kvalitāte kopš iepriekšējā finanšu gada ir ievērojami mainījusies;

b) saistībā ar pārapdrošināšanas līgumiem nav pārnestu risku vai arī riska pārnešana ir ierobežota.

▼M10

5. Ja kompetentas iestādes no apdrošināšanas uzņēmuma ir pieprasījušas finanšu sanācijas plānu saskaņā ar 1. punktu, tās atturas izsniegt sertifikātu saskaņā ar šīs direktīvas 10. panta 3. punkta 2. apakšpunktu, 16. panta 1. punkta a) apakšpunktu Padomes Direktīvā 88/357/EEK (Otrā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) ([1]) un 12. panta 2. punktu Padomes Direktīvā 92/49/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) ([2]), ciktāl tās uzskata, ka apdrošināšanas ņēmēju tiesības ir apdraudētas 1. punkta nozīmē.

▼M5

([1]) OV L 172, 4.7.1988., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/26/EK (OV L 181, 20.7.2000., 65. lpp.).

([2]) OV L 228, 11.8.1992., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/64/EK (OV L 290, 17.11.2000., 27. lpp.).

▼B

C iedaļa : Licences atsaukšana

▼M7

22. pants

1. Apdrošināšanas uzņēmumam piešķirtu licenci piederības dalībvalsts kompetentā iestāde var atsaukt, ja uzņēmums:

a) nav izmantojis licenci 12 mēnešu laikā, nepārprotami atsakās no tās vai pārtraucis darījumus ilgāk par sešiem mēnešiem, ja vien šādos gadījumos attiecīgā dalībvalsts nav paredzējusi licences derīguma izbeigšanos;

b) vairs nepilda licences piešķiršanas nosacījumus;

c) atvēlētajā laikā nav spējis veikt pasākumus, kas iekļauti atjaunošanas plānā vai finanšu plānā, kas minēti 20. pantā;

d) rupji pārkāpj pienākumus, kas paredzēti noteikumos, kuri uz to attiecas.

Ja licenci atsauc vai tā kļuvusi nederīga, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde par to informē citu valstu kompetentās iestādes, un tās veic attiecīgus pasākumus, kas liedz uzņēmumam to teritorijā sākt jaunus darījumus, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde sadarbībā ar šīm iestādēm veic pasākumus, kas vajadzīgi apdrošināto personu interešu aizsardzībai un, jo īpaši, ierobežo rīcību ar uzņēmuma aktīviem, ievērojot 20. panta 1. punktu, 2. punkta otro daļu un 3. punkta otro daļu.

2. Lēmumi par licences atsaukšanu precīzi jāpamato un jāpaziņo attiecīgajam uzņēmumam.

▼M6

III A sadaļa-Noteikumi attiecībā uz aģentūrām un filiālēm, kas reģistrētas Kopienā, bet pieder uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas ārpus Kopienas.

▼B

23. pants

1. Katra dalībvalsts dod iespēju veikt 1. pantā minētos darījumus jebkuram uzņēmumam, kura galvenais birojs atrodas ārpus Kopienas, ja tas ir saņēmis oficiālu licenci.

2. Dalībvalsts var piešķirt licenci, ja uzņēmums atbilst vismaz šādiem nosacījumiem:

a) saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem ir tiesīgs darboties apdrošināšanas nozarē;

b) atver aģentūru vai filiāli šīs dalībvalsts teritorijā;

c) aģentūras vai filiāles darbības vietā apņemas atvērt savu darījumu kontu un glabāt tur visus dokumentus, kas saistīti ar šiem darījumiem;

d) ieceļ pilnvarotu pārstāvi, kuru apstiprina kompetentās iestādes;

e) valstī, kurā uzņēmums veic savus darījumus, tam pieder aktīvi, kuru apjoms ir vismaz puse no minimālā apjoma, kas attiecībā uz garantiju fondu noteikts 17. panta 2. punktā, un nogulda vienu ceturtdaļu no minimālā apjoma kā drošības naudu;

f) apņemas uzturēt maksātspējas rezerves saskaņā ar 25. panta prasībām;

g) iesniedz darbības plānu saskaņā ar 11. panta 1. un 2. punkta noteikumiem;

▼M9

h) paziņo tā atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvja vārdu un adresi, kas katrā dalībvalstī ir iecelts citādi nekā dalībvalstī, kurā lūgta atļauja, ja apdrošinātie riski pieder pie pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, izņemot pārvadātāju atbildību.

▼B

24. pants

Dalībvalstis prasa uzņēmumiem nodrošināt pietiekamas tehniskās rezerves, lai tie varētu segt visas apdrošināšanas saistības, kuras tie uzņēmušies šo dalībvalstu teritorijā. Dalībvalstis gādā, lai aģentūra vai filiāle veidotu tehniskās rezerves no aktīviem, kas ir līdzvērtīgi šīm rezervēm un kas attiecīgās dalībvalsts noteiktajā apjomā ir atbilstīgie aktīvi.

Dalībvalstu likumi attiecas uz tehnisko rezervju aprēķināšanu, ieguldījumu kategoriju noteikšanu un aktīvu novērtēšanu.

Attiecīgās dalībvalstis prasa, lai aktīvi, kas ir tehniskās rezerves, būtu lokalizēti to teritorijā. Tomēr piemēro 15. panta 3. punktu.

25. pants

1. Dalībvalstis prasa, lai aģentūrām vai filiālēm, kuras reģistrētas to teritorijā, būtu maksātspējas rezerves, kas ir aktīvi bez paredzamiem pasīviem, atskaitot nemateriālās vērtības. Maksātspējas rezerves aprēķina saskaņā ar 16. panta 3. punktu. Lai aprēķinātu šīs rezerves, tomēr ņem vērā tikai prēmijas vai ieguldījumus un prasības, kas izriet no darījumiem, ko veic attiecīgā aģentūra vai filiāle.

2. Garantiju fonds ir viena trešdaļa no maksātspējas rezervēm. Garantiju fonds nedrīkst būt mazāks kā puse no minimuma, kas noteikts 17. panta 2. punktā. Sākuma depozītu, ko nogulda saskaņā ar 23. panta 2. punkta e) apakšpunktu, ieskaita šādā garantiju fondā.

3. Aktīvi, kas ir maksātspējas rezerves, garantiju fonda apjomā jātur valstī, kurā uzņēmums darbojas, bet to atlikums - Kopienā.

▼M2

26. pants

1. Uzņēmums, kurš lūdzis vai saņēmis licenci vairāk nekā vienā dalībvalstī, var pretendēt uz šādām priekšrocībām, kuras attiecīgās valstis var piešķirt tikai kopīgi:

a) 25. pantā minēto maksātspējas rezervi aprēķina kopā visiem darījumiem, ko uzņēmums veic Kopienā; tādā gadījumā, izdarot aprēķinu, vērā ņem tikai tās darbības, ko veic visas Kopienā reģistrētās aģentūras vai filiāles;

b) 23. panta 2. punkta e) apakšpunktā prasīto depozītu nogulda tikai vienā no dalībvalstīm;

c) aktīvus, kas ir garantiju fonds, tur jebkurā no dalībvalstīm, kurās uzņēmums darbojas.

2. Pieteikumu šā panta 1. punktā minēto priekšrocību izmantošanai iesniedz attiecīgo dalībvalstu kompetentajām iestādēm. Pieteikumā jānorāda tās dalībvalsts iestāde, kura turpmāk uzraudzīs visu aģentūru vai filiāļu darījumu maksātspēju Kopienā. Uzņēmumam iestādes izvēle jāpamato. Depozīts jānogulda šajā dalībvalstī.

3. Šā panta pirmajā punktā paredzētās priekšrocības var piešķirt tikai tad, ja piekrišanu dod visu to dalībvalstu kompetentās iestādes, kurām iesniegti pieteikumi. Priekšrocības stājas spēkā tikai tad, kad izraudzītā uzraudzības iestāde informējusi pārējās uzraudzības iestādes, ka tā uzraudzīs visu aģentūru vai filiāļu darījumu maksātspēju Kopienā.

Izraudzītajai uzraudzības iestādei no pārējām dalībvalstīm jāsaņem informācija, kas vajadzīga, lai veiktu to teritorijā reģistrēto aģentūru vai filiāļu vispārējās maksātspējas uzraudzību.

4. Pēc vienas vai vairāku attiecīgo dalībvalstu pieprasījuma saskaņā ar šo pantu piešķirtās priekšrocības reizē atceļ visas attiecīgās dalībvalstis.

▼B

27. pants

Šīs direktīvas 19. un 20. panta noteikumi attiecas arī uz to uzņēmumu aģentūrām un filiālēm, uz kuriem attiecas šī sadaļa.

▼M2

Ja uzņēmums atbilst 26. panta 1. punktā noteikto priekšrocību saņemšanas kritērijiem, tad, piemērojot 20. pantu, pret iestādi, kura atbild par Kopienā reģistrēto aģentūru vai filiāļu maksātspējas pārbaudi attiecībā uz visu to darbību, jābūt tādai pašai attieksmei kā pret tās valsts iestādi, kuras teritorijā atrodas Kopienas uzņēmuma galvenais birojs.

▼B

28. pants

Ja 26. panta 2. punktā minētā iestāde atsauc licenci, šī iestāde par to paziņo citu dalībvalstu iestādēm, kurās uzņēmums darbojas, un tās veic attiecīgus pasākumus. Ja licences atsaukšanas iemesls ir vispārējā maksātspējas stāvokļa neatbilstība tam, par ko dalībvalstis vienojušās pēc lūguma, kas minēts 26. pantā, dalībvalstis, kuras devušas savu piekrišanu, arī atsauc piešķirtās licences.

▼M7

28.a pants

1. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem katra dalībvalsts ļauj pārstāvniecībām un filiālēm, kuras darbojas tās teritorijā un uz kurām attiecas šī sadaļa, nodot visu vai daļu no to līgumu portfeļa šajā pašā dalībvalstī reģistrētiem cesionāriem, ja šās dalībvalsts vai — attiecīgā gadījumā — 26. pantā minētās dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka cesionāram pēc portfeļa nodošanas ir vajadzīgā maksātspējas rezerve.

2. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem katra dalībvalsts ļauj pārstāvniecībām un filiālēm, kuras darbojas tās teritorijā un uz kurām attiecas šī sadaļa, nodot visu vai daļu no līgumu portfeļa apdrošināšanas uzņēmumam, kā galvenais birojs atrodas citā dalībvalstī, ja šās dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka pēc portfeļa nodošanas cesionāram ir vajadzīgā maksātspējas rezerve.

3. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem dalībvalsts ļauj pārstāvniecībām un filiālēm, kuras darbojas tās teritorijā un uz kurām attiecas šī sadaļa, pilnīgi vai pa daļai nodot līgumu portfeli citai pārstāvniecībai vai filiālei, kas darbojas citas dalībvalsts teritorijā, tai jānodrošina, ka cesionāra dalībvalsts vai — attiecīgā gadījumā — 26. pantā minētās dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka pēc portfeļa nodošanas cesionāram ir vajadzīgā maksātspējas rezerve, ka cesionāra dalībvalsts tiesību akti pieļauj šādu nodošanu un ka šī valsts šādu nodošanu ir akceptējusi.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punktā minētajos gadījumos dalībvalsts, kurā atrodas pārstāvniecība vai filiāle, kura nodod līgumu portfeli, akceptē nodošanu pēc tam, kad ir saņēmusi piekrišanu no kompetentajām iestādēm riska dalībvalstī, ja tā nav tā pati dalībvalsts, kurā atrodas minētā pārstāvniecība vai filiāle.

5. To dalībvalstu kompetentās iestādes, ar kurām notikušas konsultācijas, trīs mēnešu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas sniedz piederības dalībvalstu kompetentajām iestādēm savu atzinumu vai piekrišanu par apdrošināšanas uzņēmumu, kas veic nodošanu. Ja šajā laikā tās nav paziņojušas savu viedokli, to uzskata par labvēlīgu atzinumu vai piekrišanu klusējot.

6. Nodošanu, kas atļauta saskaņā ar šo pantu, izziņo, ievērojot valsts tiesību aktus dalībvalstī, kurā atrodas risks. Pēc nodošanas apdrošinājuma ņēmēju, apdrošināto personu un citu personu tiesības vai saistības, kas paredzētas nodotajos līgumos, paliek spēkā.

Šis nosacījums neietekmē dalībvalstu tiesības dot apdrošinājuma ņēmējiem iespēju noteiktu laiku pēc šās nodošanas līgumu anulēt.

▼B

29. pants

Izmantojot nolīgumus, kas saskaņā ar Līgumu noslēgti ar vienu vai vairākām trešām valstīm, Kopiena var piekrist piemērot noteikumus, kas atšķiras no šajā iedaļā paredzētajiem noteikumiem, nolūkā nodrošināt dalībvalstīs pietiekamu aizsardzību apdrošinātajiem, ievērojot savstarpējības principu.

▼M6

III B sadaļa-Noteikumi attiecībā uz meitas uzņēmumiem, kuru mātes uzņēmumu darbību regulē trešo valstu tiesību akti, un gadījumiem, kad šādi mātes uzņēmumi iegūst līdzdalību.

▼M12

29.a pants

1. Dalībvalstu kompetentās iestādes informē Komisiju un citu dalībvalstu kompetentās iestādes:

a) par visām atļaujām, kas piešķirtas tiešam vai netiešam meitasuzņēmumam, kura vienu vai vairākus mātesuzņēmumus reglamentē kādas trešās valsts tiesību akti;

b) gadījumā, ja šāds mātesuzņēmums iegūst tādu līdzdalību Kopienas apdrošināšanas uzņēmumā, kas darītu šo apdrošināšanas uzņēmumu par savu meitasuzņēmumu.

2. Ja 1. punkta a) apakšpunktā minētā atļauja piešķirta tiešam vai netiešam meitasuzņēmumam, kura viena vai vairāku mātesuzņēmumu darbību reglamentē trešās valsts tiesību akti, grupas struktūru uzrāda paziņojumā, ko kompetentās iestādes adresē Komisijai.

▼M6

29.b pants

1. Dalībvalstis informē Komisiju par galvenajām grūtībām, ar ko saskārušies apdrošināšanas uzņēmumi, sākot vai veicot darbību kādā no trešām valstīm.

2. Pirmoreiz ne vēlāk kā sešus mēnešus pirms šīs direktīvas piemērošanas, bet pēc tam regulāri Komisija izstrādā ziņojumu, kurā novērtē režīmu, kas Kopienas apdrošināšanas uzņēmumiem piešķirts trešās valstīs, ņemot vērā šā panta 3. un 4. punktā minētos nosacījumus attiecībā uz apdrošināšanas darbības sākšanu un veikšanu, kā arī uz līdzdalības iegūšanu trešo valstu apdrošināšanas uzņēmumos. Komisija šos ziņojumus kopā ar attiecīgiem priekšlikumiem iesniedz Padomei.

3. Ja, pamatojoties uz šā panta 2. punktā minētajiem ziņojumiem vai citu informāciju, Komisija konstatē, ka kāda no trešām valstīm nenodrošina Kopienas apdrošināšanas uzņēmumiem tikpat efektīvu piekļuvi tirgum, kādu Kopiena nodrošina šīs trešās valsts apdrošināšanas uzņēmumiem, Komisija var iesniegt Padomei priekšlikumu piešķirt pilnvaras sarunām, kas Kopienas apdrošināšanas uzņēmumiem panāktu līdzvērtīgas konkurences iespējas. Padome pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu.

▼M6

4. Ja, pamatojoties uz šā panta 2. punktā minētajiem ziņojumiem vai citu informāciju, Komisija konstatē, ka Kopienas apdrošināšanas uzņēmumiem kādā no trešām valstīm nav nodrošināts režīms, kas rada tādas pašas konkurences iespējas, kādas ir vietējiem apdrošināšanas uzņēmumiem, un nav ievēroti nosacījumi par efektīvu piekļuvi tirgum, Komisija var ierosināt sarunas, lai stāvokli labotu.

▼M12

Pirmajā daļā minētajos gadījumos saskaņā ar procedūru, kas noteikta Lēmuma 1999/468/EK ([1]) 5. pantā, un atbilstīgi minētā lēmuma 7. panta 3. punktam un 8. pantam, jebkurā laikā un papildu sarunu sākšanai var arī pieņemt lēmumu, ka attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm jāierobežo lēmumi vai jāaptur to pieņemšanu attiecībā uz:

a) atļaujas pieteikumiem, kas iesniegti lēmuma pieņemšanas laikā vai vēlāk;

b) līdzdalības iegūšanu, ko veic tieši vai netieši mātesuzņēmumi, kurus reglamentē attiecīgās trešās valsts tiesību akti.

▼M6

Šādi pasākumi nedrīkst būt ilgāki par trim mēnešiem.

Kamēr nav pagājuši šie trīs mēneši Padome, ņemot vērā sarunu iznākumu, pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu var izlemt, vai pasākumus turpināt.

Šādu lēmumu ierobežošanu vai atcelšanu nedrīkst piemērot attiecībā uz meitas uzņēmumu dibināšanu, ja dibinātāji ir apdrošināšanas uzņēmumi vai to meitas uzņēmumi, kam Kopienā ir attiecīga licence, kā arī attiecībā uz līdzdalības iegūšanu Kopienas apdrošināšanas uzņēmumos, ja līdzdalību iegūst minētie uzņēmumi vai to meitas uzņēmumi.

5. Ja Komisija konstatē kādu no šā panta 3. un 4. punktā minētajiem gadījumiem, dalībvalstis pēc Komisijas lūguma to informē par:

a) licencēm, ko piešķir tiešiem vai netiešiem meitas uzņēmumiem, kuru viena vai vairāku mātes uzņēmumu darbību regulē kādas trešās valsts tiesību akti;

b) par šādu uzņēmumu plāniem iegūt līdzdalību kādā Kopienas apdrošināšanas uzņēmumā, pārvēršot to par savu meitas uzņēmumu. Komisija attiecīgi informē Apdrošināšanas komiteju, kas pēc Komisijas priekšlikuma jāizveido Padomei.

Šis pienākums sniegt informāciju nav spēkā, ja ir noslēgta vienošanās ar šā panta 3. vai 4. punktā minēto trešo valsti vai ja beidz piemērot šā panta 4. punkta otrajā un trešajā daļā minētos pasākumus.

6. Pasākumos, ko veic saskaņā ar šo pantu, jāievēro Kopienas saistības, ko nosaka divpusējas vai daudzpusējas starptautiskas vienošanās, kas attiecas uz apdrošināšanas uzņēmumu darbības sākšanu un veikšanu.

▼B

IV sadaļa-Pagaidu noteikumi un citi noteikumi

30. pants

1. Dalībvalstis II sadaļā minētajiem uzņēmumiem, kas, stājoties spēkā šās direktīvas īstenošanas pasākumiem, sniedz apdrošināšanas pakalpojumus to teritorijās vienā vai vairākās 1. pantā minētajās nozarēs, 16. un 17. panta prasību izpildei paredz piecus gadus pēc šīs direktīvas izziņošanas.

2. Turklāt dalībvalstis var:

([1]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

▼B

a) 1. punktā minētajiem uzņēmumiem, kuri piecos gados nav pilnībā izveidojuši maksātspējas rezerves, dot tā paveikšanai papildlaiku, kas nepārsniedz divus gadus, ar noteikumu, ka šāds uzņēmums saskaņā ar 20. pantu uzraudzības iestādeidara zināmus pasākumus, kurus tas paredz veikt šajā nolūkā;

b) 1. punktā minētos uzņēmumus, kuru gada ienākumi no prēmijām vai ieguldījumiem pēc pieciem gadiem nav sešas reizes lielāki par obligāto garantiju fondu, kas noteikts 17. panta 2. punktā, atbrīvot no prasības līdz finanšu gada beigām izveidot minimālo garantiju fondu, kas ir sešas reizes mazāks par prēmiju vai ieguldījumu ienākumiem šajā gadā. Pēc 33. pantā paredzētās pārbaudes rezultātu izvērtēšanas, Padome pēc Komisijas priekšlikuma vienprātīgi pieņem lēmumu par to, kad dalībvalstīm šis atbrīvojums jāatceļ.

3. Uzņēmumi, kas vēlas izvērst savus darījumus 8. panta 2. punkta vai 10. panta nozīmē, var to darīt, ja vien tūlīt izpilda visus šīs direktīvas noteikumus. Tomēr 2. punkta b) apakšpunktā minētos uzņēmumus, kuri attiecīgajā valstī izvērš darījumus citās apdrošināšanas nozarēs vai citās valsts teritorijasdaļās, var uz desmit gadiem pēc šīs direktīvas izziņošanas atbrīvot no prasības izveidot 17. panta 2. punktā minēto minimālo garantiju fondu.

4. Uzņēmumi, kuru struktūra atšķiras no 8. pantā uzskaitītajiem uzņēmumiem, trīs gadus pēc šās direktīvas izziņošanas var turpināt veikt savus darījumus tādā juridiskā formā, kāda tiem ir direktīvas izziņošanas laikā. Uzņēmumi, kas izveidoti Apvienotajā Karalistē saskaņā ar "Royal Charter" vai "private Act", vai "special public Act", var turpināt veikt savus darījumus esošajā formā neierobežotu laiku.

Uzņēmumi Beļģijā, kuri atbilstīgi saviem mērķiem nodarbojas ar starpniecības hipotekārajiem aizdevumiem vai noguldījumu operācijām, saskaņā ar 15. panta 4. punktu noteikumos par privātu krājbanku uzraudzību, kuras koordinē 1967. gada 23. jūnija"arrête royal", var turpināt veikt šādus darījumus vēl trīs gadus pēc šīs direktīvas izziņošanas.

Attiecīgās dalībvalstis sastāda šādu uzņēmumu sarakstu un iesniedz to citām dalībvalstīm un Komisijai.

5. Pēc to uzņēmumu lūguma, kuri atbilst 15., 16. un 17. panta prasībām, dalībvalstis saskaņā ar pastāvošajiem noteikumiem pārtrauc piemērot tādus ierobežošanas pasākumus, kuri saistīti ar hipotēkām, depozītiem un vērtspapīriem.

31. pants

Dalībvalstis III sadaļā minētajām aģentūrām vai filiālēm, kuras, stājoties spēkā šīs direktīvas īstenošanas pasākumiem, darbojas vienā vai vairākās 1. pantā minētajās apdrošināšanas nozarēs un neizvērš savus darījumus 10. panta 2. punkta nozīmē, 25. panta nosacījumu izpildei paredz ilgākais piecus gadus pēc šīs direktīvas izziņošanas.

32. pants

Līdz tam laikam, kamēr stājas spēkā nolīgums, kurš saskaņā ar 29. pantu noslēgts ar trešajām valstīm, un, vēlākais, četrus gadus pēc šās direktīvas izziņošanas jebkura dalībvalsts tiem uzņēmumiem, kas izveidoti tās teritorijā, var turpināt piemērot noteikumus, kas tiem piemēroti 1973. gada 1. janvārī, par atbilstīgiem aktīviem un tehnisko rezervju lokalizāciju, ja par to paziņo citām dalībvalstīm un Komisijai un ja nepārkāpj atvieglojumus, kas saskaņā ar 15. panta 2. punktu piešķirtas tiem dalībvalstu uzņēmumiem, kuri izveidoti tās teritorijā.

V sadaļa-Nobeiguma noteikumi

▼B

33. pants

Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes cieši sadarbojas, lai atvieglotu tiešās apdrošināšanas uzraudzību Kopienā un apzinātu grūtības, kas var rasties, piemērojot šo direktīvu.

34. pants

1. Sešos gados pēc šās direktīvas izziņošanas Komisija iesniedz Padomei ziņojumu par šajā direktīvā noteikto finansiālo prasību ietekmi uz stāvokli dalībvalstu apdrošināšanas tirgos.

2. Vajadzības gadījumā pirms pārejas laika beigām, kas paredzēts 30. panta 1. punktā, Komisija iesniedz Padomei starpposmu ziņojumus.

35. pants

Dalībvalstis izdara grozījumus savos tiesību aktos, lai izpildītu šīs direktīvas prasības 18 mēnešos pēc tās izziņošanas, un tūlīt par to informē Komisiju.

Šādi grozītus tiesību aktus saskaņā ar 30., 31. un 32. pantu piemēro 30 mēnešos pēc direktīvas izziņošanas.

36. pants

Pēc šās direktīvas izziņošanas dalībvalstis nodrošina to, ka galveno normatīvo vai administratīvo aktu noteikumus, kurus tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, paziņo Komisijai.

37. pants

Pielikums ir šīs direktīvas daļa.

38. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

▼B

PIELIKUMS

A. **Risku klasifikācija atbilstīgi apdrošināšanas nozarēm**

1. *Nelaimes gadījumi* (tostarp darba traumas un arodslimības)
   - pastāvīgi finansiāli pabalsti
   - pabalsti kompensāciju formā
   - abu iepriekšējo apvienojums
   - pasažieru traumas

2. Slimība:
   - pastāvīgi finansiāli pabalsti
   - pabalsti kompensāciju formā
   - abu iepriekšējo apvienojums

3. *Sauszemes transportlīdzekļi* (izņemot dzelzceļa ritošo sastāvu) Visi bojājumi vai zaudējums saistībā ar
   - sauszemes mehāniskajiem transportlīdzekļiem
   - sauszemes transportlīdzekļiem, kas nav mehāniski transportlīdzekļi

4. Dzelzceļa ritošais sastāvs

   Visi dzelzceļa ritošā sastāva bojājumi vai tā zaudējums

5. Gaisa transports

   Visi gaisa transporta bojājumi vai tā zaudējums

6. Kuģi (jūras, ezeru un upju, kā arī kanālu liellaivas) Visi bojājumi vai zaudējums saistībā ar
   - upju un kanālu liellaivām
   - ezeru liellaivām
   - jūras kuģiem

7. *Mantas tranzītā* (tostarp preces, bagāža un citas)

   Visi bojājumi, kas nodarīti mantām tranzītā, vai to zaudējums neatkarīgi no transporta veida

8. Ugunsgrēki un dabas parādības

   Visi īpašuma bojājumi vai tā zaudējums (izņemot īpašumu, kas iekļauts 3., 4., 5., 6. un 7. nozarē) sakarā ar:
   - ugunsgrēkiem
   - sprādzieniem
   - vētrām
   - citām dabas parādībām
   - kodolenerģiju
   - zemes iegrimšanu

9. Citi īpašuma bojājumi

   Visi īpašuma bojājumi vai tā zaudējums (izņemot to īpašumu, kas iekļauts 3., 4., 5., 6. un 7. nozarē) sakarā ar krusu vai salu, sakarā ar visiem citiem negadījumiem, piemēram, zādzību, izņemot tos, kas iekļauti 8. nozarē.

10. Atbildība attiecībā uz mehāniskajiem transportlīdzekļiem

    Atbildība, izmantojot mehāniskos transportlīdzekļus, kas pārvietojas pa sauszemi (tostarp pārvadātāju atbildība)

11. Atbildība attiecībā uz gaisa transportu

    Atbildība, izmantojot gaisa transportu (tostarp pārvadātāju atbildība)

12. Atbildība attiecībā uz kuģiem (jūras, ezeru un upju kuģi, kā arī kanālu liellaivas)

    Atbildība, izmantojot kuģus, liellaivas vai laivas jūrā, ezeros, upēs vai kanālos (tostarp pārvadātāju atbildība)

13. Vispārēja atbildība

    Atbildība, kas nav minēta 10., 11. un 12. punktā.

14. Kredīts

▼B

— maksātnespēja (vispārēja)

— eksporta kredīts

— nomaksas kredīts

— hipotēkas

— lauksaimniecības kredīts

15. Galvojums

— galvojums (tiešs)

— galvojums (netiešs)

16. Dažādi finansiāli zaudējumi

— nodarbinātības riski

— nepietiekami ienākumi (vispārēji)

— slikti laika apstākļi

— pabalstu zaudējums

— pastāvīgi vispārēji izdevumi

— neparedzēti tirdzniecības izdevumi

— tirgus vērtības zudums

— nomas vai ienākumu zaudējums

— netieši tirdzniecības zaudējumi, kas nav minēti iepriekš

— citi finansiāli zaudējumi (nav saistīti ar tirdzniecību)

— citi veida finansiāli zaudējumi

17. Tiesvedības izdevumi

Tiesvedības izdevumi un tiesas prāvu izmaksas

Riskus, kas iekļauti kādā nozarē, nevar iekļaut nevienā citā nozarē, izņemot C punktā minētajos gadījumos.

▼M2

18. Palīdzība

Palīdzība personām, kas nonākušas grūtībās ceļojumu laikā, esot prom no mājām vai arī esot prom no pastāvīgās dzīvesvietas.

▼B

B. **Vairākām apdrošināšanas nozarēm piešķirto licenču apraksts**

Ja atļauja vienlaikus attiecas uz:

a) 1. un 2. nozari, to sauc par ”Nelaimes gadījumu un veselības apdrošināšanu”;

b) 1. (ceturto ievilkumu), 3., 7. un 10. nozari, to sauc par ”Mehānisko transportlīdzekļu apdrošināšanu”;

c) 1. (ceturto ievilkumu), 4., 7. un 6. nozari, to sauc par ”Jūras un sauszemes transportlīdzekļu apdrošināšanu”;

d) 1. (ceturto ievilkumu), 5., 7. un 11. nozari, to sauc par ”Aviotransporta apdrošināšanu”;

e) 8. un 9. nozari, to sauc par ”Apdrošināšanu pret ugunsgrēkiem un citiem īpašuma bojājumiem”;

f) 10., 11., 12. un 13. nozari, to sauc par ”Atbildības apdrošināšanu”;

g) 14. un 15. nozari, to sauc par ”Kredīta un galvojuma apdrošināšanu”;

h) visām nozarēm, - katra dalībvalsts izvēlas tās nosaukumu, paziņojot citām dalībvalstīm un Komisijai savu izvēli.

C. **Apakšriski**

Uzņēmums, kas saņēmis licenci apdrošināt pamatrisku vienā nozarē vai nozaru grupā, var apdrošināt arī citu nozaru riskus bez licences, ja tie:

— ir saistīti ar pamatrisku,

— attiecas uz objektu, kas ir apdrošināts pret pamatrisku, un

— ir iekļauts pamatriska apdrošināšanas līgumā.

▼M4

A punkta 14., 15. un 17. nozarē iekļautos riskus tomēr nedrīkst uzskatīt par citu nozaru papildu riskiem.

▼M4

Risku, kas iekļauts 17. nozarē (juridisko izdevumu apdrošināšana), tomēr var uzskatīt par 18. nozares papildu risku, ja ir izpildīti pirmajā daļā izklāstītie nosacījumi, gadījumā, ja galvenais risks attiecas tikai uz palīdzību, ko sniedz personām, kam radušās grūtības ceļojuma laikā, esot prombūtnē no mājām vai prombūtnē no pastāvīgās dzīvesvietas.

Juridisko izdevumu apdrošināšanu var uzskatīt par papildu risku arī apstākļos, kas izklāstīti pirmajā daļā, ja apdrošināšana attiecas uz konfliktiem vai riskiem, kas izriet no jūras kuģu izmantošanas vai saistībā ar to.

▼M3

D. **Metodes, pēc kurām aprēķina izlīdzināšanas rezervi kredītapdrošināšanas nozarē**

1. *metode*

1. Attiecībā uz riskiem, kas iekļauti pielikuma A punktā minētājā 14. nozarē, (turpmāk tekstā – ”kredītapdrošināšana”), uzņēmumi veido izlīdzināšanas rezervi, no kuras segt iespējamo tehnisko deficītu minētajā nozarē konkrētā finanšu gadā.

2. Šādā rezervē katrā finanšu gadā ieskaita 75 % no jebkāda tehniskā atlikuma, kas radies kredītapdrošināšanas nozarē, ar nosacījumu, ka atlikuma summa nepārsniedz 12 % no neto prēmijām vai maksājumiem, līdz rezerve ir sasniegusi 150 % no neto prēmiju un maksājumu lielākā gada apjoma, kāds saņemts iepriekšējos piecos finanšu gados.

2. *metode*

1. Attiecībā uz riskiem, kas iekļauti pielikuma A punktā minētājā 14. nozarē, (turpmāk tekstā – ”kredītapdrošināšana”), uzņēmumi veido izlīdzināšanas rezervi, no kuras segt iespējamo tehnisko deficītu minētajā nozarē konkrētā finanšu gadā.

2. Izlīdzināšanas rezerves minimums ir 134 % no prēmiju vai maksājumu vidējā apjoma, kāds saņemts ik gadus pēdējos piecos finanšu gados, no kura atņemtas cesijas un pieskaitīti pārapdrošināšanas līgumi.

3. Šajā rezervē katrā no turpmākajiem finanšu gadiem ieskaita 75 % no jebkāda tehniskā atlikuma, kas radies šajā nozarē, līdz rezerve ir vismaz vienāda ar minimumu, ko aprēķina saskaņā ar šīs metodes 2. punktu.

4. Dalībvalstis var izstrādāt īpašus noteikumus, kā aprēķināt rezerves un/vai ikgadējās nodevas lielumu, ja tiek pārsniegti šajā direktīvā noteiktie minimālie lielumi.

3. *metode*

1. Pielikuma A punktā minētājā 14. nozarē, (turpmāk tekstā – ”kredītapdrošināšana”), veido izlīdzināšanas rezervi, lai kompensētu prasījumus, kas šajā apdrošināšanas nozarē pārsniedz finanšu gada vidējo apjomu.

2. Izlīdzināšanas rezervi aprēķina pēc turpmāk izklāstītās metodes.

Visus aprēķinus saista ar paša apdrošinātāja ienākumiem un izdevumiem.

Izlīdzināšanas rezervē ieskaita summas, kas konkrētā finanšu gadā radušās no nenotikušiem prasījumiem, līdz rezerve sasniegusi prasīto lielumu, vai arī atjaunota līdz tam.

Uzskata, ka prasījumi nav notikuši, ja prasījumu apjoms konkrētā finanšu gadā ir zemāks nekā prasījumu vidējais apjoms konkrētā atskaites periodā. Nenotikušu prasījumu summu aprēķina, reizinot atšķirību starp abiem minētajiem apjomiem ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Nepieciešamajai summai jābūt sešas reizes lielākai nekā standarta atšķirībai starp prasījumu apjomu atskaites periodā no prasījumu vidējā apjoma, kas reizināta ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Ja kādā finanšu gadā prasījumi pārsniedz caurmēru, to segšanai nepieciešamo summu ņem no izlīdzināšanas rezerves. Uzskata, ka prasījumi pārsnieguši caurmēru, ja prasījumu apjoms konkrētā finanšu gadā ir lielāks nekā prasījumu vidējais apjoms. Papildprasījumu summu aprēķina, reizinot atšķirību starp abiem minētajiem apjomiem ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Neatkarīgi no praktiski pieteiktajiem prasījumiem, katrā finanšu gadā pirmām kārtām izlīdzināšanas rezervē ieskaita 3,5 % no minētās rezerves prasītā lieluma, līdz ir sasniegts vai atjaunots tās prasītais lielums.

▼M3

Atskaites periods nedrīkst būt īsāks par 15 gadiem un ilgāks par 30 gadiem. Izlīdzināšanas rezerve nav jāveido, ja atskaites periodā nav reģistrēti apdrošināšanas zaudējumi.

Nepieciešamo izlīdzināšanas rezervi un summas, ko paredzēts segt no šīs rezerves, var samazināt, ja prasījumu vidējais apjoms atskaites periodā kopā ar izdevumu apjomu liecina, ka prēmijās ietverta drošības rezerve.

4. *metode*

1. Pielikuma A punktā minētājā 14. nozarē (šeit turpmāk "kredītapdrošināšana") veido izlīdzināšanas rezervi, lai kompensētu prasījumus, kas šajā apdrošināšanas nozarē pārsniedz finanšu gada vidējo apjomu.

2. Izlīdzināšanas rezervi aprēķina pēc turpmāk izklāstītās metodes.

Visus aprēķinus saista ar paša apdrošinātāja ienākumiem un izdevumiem.

Izlīdzināšanas rezervē ieskaita summas, kas konkrētā finanšu gadā radušās no nenotikušiem prasījumiem, līdz rezerve sasniegusi maksimāli prasīto lielumu.

Uzskata, ka prasījumi nav notikuši, ja prasījumu apjoms konkrētā finanšu gadā ir zemāks nekā prasījumu vidējais apjoms atskaites periodā. Nenotikušo prasījumu summu aprēķina, reizinot atšķirību starp abiem minētajiem apjomiem ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Maksimāli prasīto summu iegūst, reizinot ar seši standarta atšķirību starp prasījumu apjomu atskaites periodā no prasījumu vidējā apjoma, kas reizināta ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Ja kādā finanšu gadā prasījumi pārsniedz caurmēru, to segšanai nepieciešamo summu ņem no izlīdzināšanas rezerves, līdz šī rezerve sasniedz minimāli nepieciešamo lielumu. Uzskata, ka prasījumi pārsniedz caurmēru, ja prasījumu apjoms konkrētā finanšu gadā ir lielāks nekā prasījumu vidējais apjoms. Papildprasījumu summu aprēķina, reizinot atšķirību starp abiem minētajiem apjomiem ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Minimāli nepieciešamo summu iegūst, reizinot ar trīs standarta atšķirību starp prasījumu apjomu atskaites periodā no prasījumu vidējā apjoma, kas reizināta ar konkrētā finanšu gadā iekasēto prēmiju summu.

Atskaites periods nedrīkst būt īsāks par 15 gadiem un ilgāks par 30 gadiem. Izlīdzināšanas rezervi nav jāveido, ja atskaites periodā nav reģistrēti apdrošināšanas zaudējumi.

Gan nepieciešamo izlīdzināšanas rezervi, gan summas, ko paredzēts šajā rezervē iemaksāt, vai arī no tās segt, var samazināt, ja prasījumu vidējais apjoms atskaites periodā kopā ar izdevumu apjomu liecina, ka prēmijās ietverta drošības rezerve un ka šī drošības rezerve ir pusotras reizes lielāka nekā prasījumu apjomu standarta atšķirība atskaites periodā. Tādā gadījumā attiecīgās summas reizina ar koeficientu, ko iegūst, viens komats pieci reizinot ar standarta novirzi un drošības rezervi.